

Claus Rønlevs bibliotek

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine mange tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

**DANIEL
JACOBSON**

ILLUSTRERET
VALD. MØLL

Müntre
Minder

H. HIRSCHSPRUNGS FORLAG

MUNTRE MINDER

DANIEL JACOBSON

MUNTRE MINDER

ILLUSTRATIONER AF
VALDEMAR MØLLER

H. HIRSCHSPRUNGS FORLAG

KØBENHAVN MCMXXXVI

Copyright 1936
by
H. HIRSCHSPRUNGS
FORLAG

NORDLUNDES BOGTRYKKERI, KØBENHAVN

FORORD

Naar jeg holder Tale, og det gør jeg ofte — mange siger alt for ofte — har jeg altid, heldigvis da, i hvert Fald een beundrende Tilhører! Mig selv! Det samme gælder ogsaa, naar jeg fortæller »Historier«. Men selvfølgelig kribler det i En for at faa Tilhørerne til at medbeundre. Jeg appellerer derfor her til venlige Læses om ikke Beundring saa dog indfølelse Forstaaelse, naar jeg endnu engang drister mig til at præsentere en lille Samling »Muntre Minder« som et afsluttende Supplement til »Jeg husker« og »I Kittel og Kjole«.

A handwritten signature in black ink, written in a cursive style. The signature appears to be 'J. M. Jacobsen'.

Tidligere udkom:

JEG HUSKER — Udsolgt

I KITTEL OG KJOLE Udsolgt

MANDS VILJE BARNS HIMMERIG

Henne paa min Klinik havde der i et Par Maaneders Tid ligget en Dame fra Provinsen. Hun var tungsindig, og trods sit nær forestaaende Sølvbryllup og et hidtil lykkeligt Ægteskab ked af det hele og træt af Tilværelsen.

Hun var gift med en meget dygtig Købmand af den sunde Type, hvis Valgsprog er »Noget for noget«. Han lod mig ret utvetydig forstaa, at Honorarets Størrelse ikke skulde komme os imellem, hvis jeg gjorde hans Kone rask, men bag dette »hvis« skulde der ikke megen Fantasi til at opfatte, at blev hun ikke rask og Omkostningerne ved hendes Behandling saaledes blev bortgivet til ingen Nytte, saa vilde jeg ganske sikkert ikke faa ham til Ven for Resten af Livet. Da den syge Dames Bedring derfor lod vente paa sig, og Uge gik efter Uge uden nævneværdig Forandring i hendes Tilstand, begyndte jeg ærlig talt selv at blive lidt ked af det, saameget mere som Sølvbryllupsfesten var i hurtig Anmarsj.

Min Nattesøvn blev urolig, og naar jeg vaagnede, laa jeg og spekulerede paa, hvordan i Alverden jeg skulde bringe den uløste Gaade til en heldig Løsning. Saa — pludselig en Nat — kom det forløsende Indfald! Ægteskabet var barnløst, de to Ægtefolk var trods al gensidig Sympati gaaet træt af hinanden.

»Din Dumrien,« skød det op i mig, »selvfølgelig trænger de til et Barn!«

Den næste Dag hastede jeg i Selvglædens Rus ind til min Patient og næsten raabte: »Nu ved jeg, hvad der skal hjælpe Dem. De skal ha' Dem et Barn!« »Skal jeg?«, sagde den forbløffede Dame rødmende, »jeg, i min Alder!«

»Naa ja,« svarede jeg smilende, »De skal faa Lov til at nøjes med at adoptere Et.« »Aah!«, udbrød hun med stor Entusiasme, »De har her rørt ved mit Livs skjulteste Hemmelighed. Det har jeg jo gaaet og længtes efter i mange, mange Aar, men jeg har aldrig nænnet at omtale det for min Mand.« »Nuvel,« svarede jeg, »saa lad mig sige ham det.«

Jeg sendte Bud efter Manden og lod ham omgaaende forstaa, at nu havde jeg fundet det Middel, som kunde og skulde gøre hans Kone rask. Som den nøgterne Prosaiker han var, mødte han mit Udbrud med et skeptisk spørgende Udtryk i sine noget kølige Øjne, ja, han undsaa sig ikke for at indlede med: »Det er da ogsaa paa høje Tid, Hr. Dr.« Tænk det maatte jeg tage imod, jeg der i Øjeblikket følte mig som Geniet!

»Jo, ser De,« gav jeg ham igen, »De skal have et Barn i Sølvbryllupsgave!« »Skal jeg? Af hvem om jeg maa spørge«, og han fôr forfærdet op fra Stolen.

»Naa ja,« skyndte jeg mig at berolige ham, »jeg

mener, I bør tage et Barn til Jer; I skal adoptere et Barn! I trænger til at faa en ny og stærk Følelse ind i Jeres Samliv, en ny Fællesopgave at samle Jer om. De har jo nok Deres Forretning, som kan optage en Del af Deres Interesse, men hvad har Deres Kone at leve for, jeg mener saadan i den daglige Trummerum?«

Med fugtige Øjne greb han min Haand, trykkede den saa det ligefrem smertede, og sagde med en

Varme i Stemmen, som jeg oprigtig talt aldrig havde tiltroet ham: »Professor, De har virkelig afsløret et mangeaarigt Ønske, en Hemmelighed, som jeg har ment at burde skjule for min kære Kone, for ikke at pine hende, men,« tilføjede saa den hurtigt kalkulerende Forretningsmand, »men, hvor er Barnet?«

»Det skal vi ud at finde,« sagde jeg, »men inden vi gaar ud for at søge, er det vel bedst, at De selv drøfter Sagen med hende.«

Det blev et lykkeligt Møde. Allerede Tanken om Barnet havde skabt Glæde i deres Sind. Jeg forklarede nu »Moderen«, at vi skulde gaa ud i et bekendt Hjem for ugifte, ammende Mødre, som Forholdene tvang til at skille sig fra deres Børn, og der finde Arvingen til Kongeriget.

»Jeg tør ikke gaa alene,« sagde den vordende Moder, »Professoren maa gaa med.« »Det har jeg naturligvis ogsaa tænkt mig, men« — tilføjede jeg — »mit Sind er saa følsomt, at jeg maa vælge det første Barn, der bliver præsenteret os. Jeg kan ikke tænke mig at støde saadan en lille Unge tilbage i det Mørke, hvor det hidtil har hørt hjemme, naar først Lysstraalen er faldet paa den!«

Det var et hjertebankende Trekløver, som ringede paa Klokken og fremførte deres Ønske for Forstanderinden. Lidt efter stod der foran os en Kvinde med et Barn paa Armen. En lille usselig Skabning, et lille Pigebarn paa nogle faa Maaneder, oversaaet med

Saarskorper i Hoved og Ansigt. Det gøs i mig, da jeg saa det, men jeg havde jo sagt, at det første Barn o. s. v.

Barnet blev rakt over til dets Fremtidsmoder. Ak, det hylede jammerfuldt, og alligevel var Indtrykket for saa vidt »straalende«, som det straks gjorde sin »Mor« vaad.

»Moderen« saa ikke glad ud ved Synet af dette sit Fremtidslykkebarn, og en dyb Medlidenhed greb mig i dette Øjeblik, men saa fik jeg et salomonisk Indfald.

»Hvis Barnet er sygt, skal De naturligvis ikke tage det, men nu faar jeg en af mine Venner, der er Reservelæge paa Børnehospitalet, til at tage Barnet ind til Observation. Saa faar han afgøre Sagen.«

Arrangementet gik straks i Orden, og tænk, en Maaned senere kunde Børnelægen aflevere en sund, yndig, velplejet lille Pige til den i Spænding ventende Moder.

Alt gik senere saa godt, som man kunde ønske det, og som Tak for min Hjælp blev jeg derfor hvert Aar inviteret til Middagsselskab paa den unge Frøkens Fødselsdag.

Hvert Aar havde jeg som Æresgæsten den Glæde at føre Husfruen til Bords, og hvert Aar udfoldede jeg en passende Veltalenhed til Fordel for Moder og Barn.

Men — der kom et stort Men! — Ifølge Husets Skik blev der altid budt Fruen først af hver Ret, og

saa gik Retten Bordet rundt, og jeg blev altid den sidste Mand i Kredsen. Fruens økonomiske Natur krævede ikke blot denne Ordning, men medførte desværre yderligere, at naar Haren — for det var altid Hare — naaede frem til mig, var selve Haren sprunget sin Vej og havde kun efterladt som et sidste Visitkort sit ene Springben. Saa først kom næste Hare ind, og med den gik det ganske paa samme Maade.

Da jeg nu aldrig har forstaaet Jagtens Glæder, var selve Rekorden med to Springben absolut ingen Nydelse for mig, og da jeg i nogle Aar havde været udsat for samme Jagtuheld ved samme festlige Lejlighed, trak jeg mig, som den Hare jeg ogsaa selv er, tilbage til Privatlivet for bestandig. Om det var et Hareskaar (uh-ha!) i Familiens Nydelse, fik jeg aldrig at vide. Det eneste jeg ved er, at Forældrene levede længe nok til at blive Bedsteforældre.

PROFESSORINDEN OG SPEJLDAMEN

Foran det store Konsolspejl i Klinikens Dagligstue staar en kær »Gammeljomfru«. Hun smiler og vinker med Haanden til en Dame med Hovedkappe og snehvide Haarbukler i begge Tindinger. Hvor fornøjeligt! Tænk, Spejldamen smiler og vinker igen. Saa nejer hun, en rigtig Hofdamenejen, og hvor morsomt, Spejldamen nejer ogsaa samtidig med hende selv. Hun taler til hende, og mærkelig nok er det, som om Spejldamen er Tankelæser, thi hun siger nøjagtig det samme, paa samme Tid, med samme Røst og paa samme Maade. Hvilken elskelig Kammerat hun her har fundet. Ikke et Sekund har den kære gamle Frøken den fjerneste Anelse om, at hun fester med sig selv. Sagen er, at hun, som vel er omkring de Firs, paa visse Dage har tabt al Hukommelse ikke blot for Fortid men ogsaa for Nutid, ja til den Grad, at hun endogsaa har glemt sig selv. Paa disse sine »Taagedage« er hun blid og let omgængelig, men ind imellem kommer andre Dage, hvor vor Frøken er mere

klar, men saa til Gengæld mere irriteret. En Dag overrasker hun sin Plejerske ved at spørge: »Ved Du, at Professoren og jeg er forlovede?«

»Forlovede,« siger Plejersken, som er en Spøgefugl, »Ih nej, har *Fruen* virkelig glemt, at Professoren er Deres Mand?« Denne kaade Bemærkning bed sig saa fast i hendes Sind, at hun fra den Dag kaldte sig selv for — »Professorinden«, og hun blev vred, naar ikke andre titulerede hende dermed.

Den første Dag efter Giftermaalets Indgaaelse mødte jeg op uden at ane noget om den ejendommelige Skæbne, der var overgaaet mig, men jeg blev hurtig klar over, at vort Forhold havde forandret sig, eftersom hun ligestraks overrumplede mig ved at komme hen, sætte sig paa mit Skød og give mig et Kys paa Panden! Plejerskens Mimik advarede mig og lovede mig den senere Forklaring.

Fra den Dag var der ikke andet at gøre end at acceptere Forholdet, men alt gik iøvrigt fredeligt. Imidlertid kom den 1ste i Maaneden og Plejersken siger saa spøgefuldt til hende: »Har *Mo'r* ikke glemt, at Du i Dag skal betale Regningen.« »Regningen?« siger den gamle Dame forfærdet. Plejersken tager sig straks i det og siger: »Aah, undskyld, jeg mener selvfølgelig Huslejen.« Svaret kommer værdigt: »Næh ved Du nu hvad, den skal da min Mand ordne.«

Jeg vidste, at hun havde Pengene til Regningens Afgørelse liggende i en Skuffe — de blev sendt hende

hver 1ste i Maaneden af hendes Værge, da hun tidligere altid havde ønsket selv at betale den. Men nu var jeg som hendes Ægtefælle afskaaren fra lige rent

ud at forlange Pengene af hende. Hvorledes klare dette, uden at saare min brave Hustru? Her var gode Raad om ikke dyre, saa ihvertfald ønskelige. Jeg funderede. Jeg mente saa at finde en Løsning og be- traadte hendes Værelse. Jeg begyndte med at rose hende og takke hende, fordi hun havde fejlet det taabelige Pigebarns Spøg om Regningen til Side;

men, føjede jeg alvorsfuldt til: »Vil du nu ikke mere, som du plejer, spæ' til vor fælles Husholdning?« Jeg havde saavist ikke behøvet at være ængstelig for Udfaldet af min Henvendelse. Min kære, uofficielle Hustru gav mig beredvillig, ja henrykt smilende og nejende, alle sine Penge — og mit Pandekys med i Købet!

Alligevel havde Samtalen skæbnesvangre Konsekvenser; thi den Omstændighed at Plejersken havde sagt *Mo'r* til hende og jeg havde kaldt denne »Pigebarnet«, havde sat sig saa fast i den gamle Dames Hjerne, at hun fra nu af proklamerede Plejersken som »vor fælles Datter«. I den korte Tid hun endnu levede, svingede hun stadig videre, snart som Professorinde, snart som Spejldame, men mod Mand og Barn var hun altid sød og venlig, lige til en barmhjertig Død pludselig satte Slut paa et ideelt Ægteskab og et lykkeligt Familieliv.

»JA OG NEJ«

Det er saa vist ikke altid lige let at være Nerve-læge. Ofte forlanges der nemlig af ham, at han ikke blot skal være Lægen, men at han tillige skal være Raadgiveren i de mest intrikate Konflikter, som snart er af følelsesbetonet, snart af social eller økonomisk Natur! Og saadan var det just Tilfældet i den Op-levelse, som jeg nu skal berette.

En Kollega bad mig gaa med ham til en gammel Enkefrue, som efter et apoplektisk Anfald var blevet berøvet Talens Brug, og det i den Grad, at den stak-kels Dame kun kunde udtrykke sig gennem Ordene »Ja« eller »Nej«. Ofte mente man, at hun forstod, hvad man sagde til hende, thi tilsyneladende brugte hun saa de to Ord ganske korrekt; men ligesaa ofte, hed det sig, svarede hun »Ja«, hvor hun burde have sagt »Nej« eller omvendt.

Alligevel var det ikke, for at jeg skulde hjælpe ham med eventuelt at kurere paa den gamle Frue, at han havde udbedt sig min Assistance. Næh, det drejede

sig om en ganske anden og langt mere indviklet Historie, som hans Patient uforvarende havde rodet sig ind i paa Grund af sin sjælelige Svækkelsestilstand. Hendes afdøde Mand, en i sin Tid meget anset Forretningsmand, havde nogle Aar i Forvejen efterladt hende ikke blot en betydelig Formue, men tillige en yndig Lystgaard i smukke landlige Omgivelser. I sit Testamente havde han imidlertid bestemt, at Gaarden ikke maatte sælges, med mindre alle hans tre gifte Børn kunde enes derom. Skiftevis skulde de have Lov til at bo der, som de nu havde Lyst og Tid til. Men nu var der pludselig indtraadt den ejendommelige Konflikt indenfor Arvingernes Kreds, at den yngste af disse, en Søn og selvfølgelig Moderens specielle Kæledægge, havde faaet den gamle Frue til mod en ganske latterlig lille pro forma Købesum at overlade ham Ejendommen til Eneeje, uden at de to andre Søkende, to Døtre, var blevet taget med paa Raad. Først da Salget forelaa som en vel afsluttet Kendsgerning, blev disse Medarvinger underrettet derom.

Der skal vist ikke megen Fantasi til for at forstaa disses Harm og Vrede, og derfor havde deres juridiske Raadgiver nu bedt Huslægen om at tilkalde mig, for at vi eventuelt kunde fremkomme med en Erklæring, der gik ud paa, at Moderen ikke havde været tilregnelig, dengang hun paa Trods af Testamentet havde givet Købekontrakten sin Underskrift.

Til Grund for en saadan Erklæring maatte jo imidlertid ligge en personlig Undersøgelse af Patienten. Det viste sig desværre straks at være forbunden med visse uforudsete Vanskeligheder at faa Fruen isoleret i sit Lønkammer. Den »nye Køber« maatte, saa syntes det, have haft en noget blakket Samvittighed, for han havde med Lægebesøget for Øje og udenom Huslægen omgærdet Moderen med ikke mindre end hele to Sygeplejersker, og disse havde øjensynlig faaet de strengeste Paabud om, at de aldrig nogensinde maatte lade Moderen helt alene, ligemeget hvem der saa kom paa Besøg.

Det virkede derfor ligefrem helt oplivende kun at blive modtaget af den ene af Sygeplejerskerne, da vi bad om at faa Husets Frue i Tale. Sygeplejersken erklærede uendelig overlegent, at Fruen ikke tog imod Besøg idag, da hun var for træt til at tale med nogen. Vor første Opgave maatte altsaa nu blive at faa Dragen nedlagt. Venligt smilende erklærede jeg, at saa vilde vi ganske roligt slaa os til Ro og spise med til Middag, om det skulde være. Dette smagte hende naturligvis ikke, hvorfor hun forsvandt, men rigtignok kun for at vende tilbage kort efter, ganske vist med den arme Fange, men ogsaa med Sygeplejerske Nr. 2. Nu var vi altsaa saa temmelig lige vidt, for vi skulde jo nu først blot se at befri hende og os for to Drager i Stedet for En. Dette lykkedes os vel omsider, men

rigtignok kun ved at jeg tog til at true de to Uhyrer med at maatte anmelde dem til »Dansk Sygeplejeraad« for Opsætsighed mod den behandlende Læge. Saa gav de op, og den gamle Dame blev smilende tilbage.

Da vi to Læger var alene med vor Patient, præsenterede denne sig til min store Overraskelse som en særdeles rørig og alt andet end forknyt Dame, der med megen Værdighed holdt Kontenancen trods det Forhør, som vi jo nu i Embeds Medfør maatte underkaste hende. Tortur var heldigvis ikke nødvendig.

Til min Beundring svarede hun hele Tiden meget korrekt »Ja« eller »Nej« paa de til hende rettede Spørgsmaal. Jeg mente mig derfor absolut ikke, trods hendes Taleforstyrrelse, berettiget til at afgive en Utilregnelighedserklæring, og deri gav min Kollega mig ubetinget Ret.

Der sad vi da og saa noget flove paa hinanden. For mig, den tilkaldte Specialist, trak det jo virkeligt op til et veritabelt Nederlag. Men saa fødtes der pludselig i mig en Plan, klog selvfølgelig, men en Plan som jeg alligevel ligestraks undsaa mig lidt ved at fremsætte overfor Kollegaen, saa jesuitisk fandt jeg den mildest talt selv. Jeg trøstede mig dog hurtigt med, at jeg jo kun arbejdede i en god Sags Tjeneste. Jeg meddelte ham altsaa Planen, som han til min Beroligelse straks glad accepterede. Vi skred derpaa øjeblikkelig til Handling.

Paa et almindeligt Stykke Receptpapir nedrablede jeg med en Fyldepen: »Jeg, undertegnede Fru X, sælger herved til Herr Dr. Y (Huslægens Navn) min Landejendom »Skovlunde«*) for en Sum af 25.000 Kroner, med Tilladelse til straks at overtage Ejendommen.«

Der er maaske dem, der vil finde det noget paa-gaaende af os, men Ejerinden underskrev efter vor høflige Henstilling uden Spor af Vrøvl med nogle Kragetæer, der skulde gælde for hendes Navn. (Ved Tabet af Talen var nemlig ogsaa, som saa hyppigt sker, Skriveevnen gaaet tabt). Denne »Kontrakt« undertegnede saa vi to Læger »til Vitterlighed«. Med denne Papirlap i Hænde var vi saaledes virkelig kommet i Besiddelse af et »Dokument«, som under en eventuel Retssag med al fornøden Tydelighed kunde klargøre Sælgerindens alvorlig svækkede Aandstilstand, og det var jo udelukkende Maalet for vor hele menneskevenlige Aktion.

Det var to glade Kavalerer, som nu gengav Dra-gerne Foretræde og chevaleresk genindsatte dem i deres Vagtposter. Den gamle Frue saa velfornøjet ud og sagde ligesaa smilende et mimisk Farvel som God-dag. Naturligvis fik »Dokumentet« den tilsigtede Virkning. Den »onde Søn« var klog nok til at bøje sig for Kendsgerningerne; Købet gik tilbage, Skan-daleproces blev undgaaet og Lystgaarden stod her-

*) Opdigtet Navn.

efter atter til samtlige Arvingers Afbenyttelse, saaledes som Testamentet ønskede. Og den gamle Frue kunde uhindret fortsætte med at sige »Ja« og »Nej« i al Evighed, uden nogensinde at blive gjort ansvarlig for Følgerne.

KVINDE, STAT OP.

Man kan ikke engang som Læge have Fred, selv naar man er i Middagsselskab. Der sidder man omgivet af en Kreds af lyttende Beundrerinder og fortæller en af de Historier, som forhaabentlig gør denne Bog fornøjelig. Saa ringer Telefonen og selvfølgelig saa etiketteløs, at det just er i det Øjeblik, hvor Historiens Pointe skal til at falde: »Det er Professoren, der kaldes paa!« »Hvad er der nu i Vejen?« Jeg gaar lidt ærgerlig hen og tager Røret. En god Ven og yngre Kollegas Stemme siger noget stakaandet: »Kære Profet, De maa komme omgaaende og om muligt endnu hurtigere herud til mig, som befinder mig i en Villa — og han nævner Adr. — for Husets Frue er gaaet helt amok, og her maa De til for at klare Situationen.« »Aah,« siger jeg, »det kan De nok selv klare, De som er min gamle og kloge Elev. Jeg mangler netop at fortælle Slutningen paa en Historie.« »Ja, men det passer storartet, for saa har jeg en endnu bedre Historie til Dem, som De saa kan brillere med senere

paa Aftenen!« Ja, saa maatte jeg gi' mig og tage afsted. Og saa besynderlig var Skæbnen, at ogsaa Pointen i den Historie, jeg nys var ved at fortælle, maatte just tvinge mig afsted, for den handlede netop om Lægens Ansvar. Jeg tillader mig i en Fart at berette Historien her: Ved en Premiere i Dagmar-teatret paa *Edgar Høyers* Stykke »*Standens Ære*«, som handler om en Læge der svigter sin Pligt paa Grund af en selskabelig Fristelse, skete det hartad utrolige, som aldrig er hændt mig hverken før eller siden, at jeg, i sidste Mellemakt, blev kaldt ud fra Tilskuerpladsen, lige før Stykkets Pointe skulde præsenteres. Man kaldte mig ud til en ung Dame paa Frederiksberg, som to Sygeplejersker havde deres største Møje med at hindre i at springe ud fra anden Sal. Hvor nødig jeg end vilde gaa Glip af Stykkets Problemløsning, tvang Stykkets Idé mig netop til hurtigst muligt at følge Kaldelsen. Godt det samme, for havde jeg opsat Besøget, havde den unge Dame ligget som et sønderbrudt Vrag nede paa Vejen. Hun sad med det ene Ben ud af Vinduet, og Sygeplejernes Kræfter var saa at sige udtømte, da jeg naaede derhen.

Det var netop denne Slutning, jeg skulde til at fortælle, da Telefonen kaldte. Igen en Appel til Lægens Pligtfølelse, som maatte adlydes.

Jeg afsted — til den omtalte Villa. I Hallen modtages jeg af en Kvartet, der er sammensat af tre Herre og en Dame. Alle ser de meget bekymret ud; de

tre af dem, Patientens Mand, Datter og dennes Forlovede, disse tre tillige ganske forvirrede, den fjerde, min Ven Lægen, meget alvorlig. Han trækker mig

straks afsides og sætter mig i Hast ind i Situationen. Den syge Frue er i Overgangsalderen og under Indflydelse af de dermed ofte følgende sjælelige Forstyrrelser; hun har ganske mistet Herredømmet over sit

Følelsesliv og er, stakkels Dame, gaaet hen og forelsket sig i sin tilkommende Svigersøn og vil i den Anledning forstøde Datteren. Unægtelig en tragisk Kombination og vel ikke saa lige at gaa løs paa. Alene og tøvende skrider jeg op af Trappen til den Syges Soveværelse. Skønt ukendt med Huset er det ikke vanskeligt at finde Patienten paa Grund af de vilde Skrig, der uophørlig lyder ud fra en aabentstaaende Dør. I det ampelbelyste, dunkle Værelse træder jeg, iført mit profetiske Skrud: Kjole, hvid La Vallière Sløjfe, Fipskæg hen til en Himmelseng. I denne ligger ovenpaa Silkeduntæppet en natkjoleindhyllet lille Skikkelse, som ustandselig vælter sig omkring under Udstødelse af de omtalte Skrig. Hun ligger med lukkede Øjne og ser ikke den høje, spøgelselignende Skikkelse, om hvis Eksistens hun end ikke er underrettet: »Hvad skal jeg dog gøre?, hvordan skal jeg dog gribe Sagen an? Kan jeg overhovedet hjælpe? Er der andet at gøre end at tvangsindlægge Patienten?« Uden at jeg egentlig selv er paa det rene med, hvad jeg siger, udbryder jeg pludseligt med profetisk Røst: »Ti, Kvinde!« Den syge tier i samme Øjeblik og aabner Øjnene. Forbavset stirrer hun paa Spøgelset og hvisker ængstelig: »Hvem er DU?« Svaret lyder med hul Røst:

»Kvinde, stat op!« Atter stirrer hun forbavset paa den sorte Skikkelse, men da Stemmen gentager sit »Kvinde, stat op og følg«, se, da glider hun mod-

standsløs ud af Sengen og efter lidt Vaklen staar hun oprejst foran mig, ligesom i Trance. Medens jeg baglæns skrider henimod og ud af Døren og ned af Trappen, følger hun ligesom tryllebunden Skridt for Skridt den manende Røst, der uafbrudt for hvert Skridt gentager: »Kvinde, følg mig!«

Omsider staar »Sortkjolen« og »Natkjolen« nede i Hallen. Datteren slynger en Kaabe om sin Moder, og, medens denne og jeg gaar ud af Døren og ned i den ventende Bil, hvisker en passant min Doktorvens Stemme i mit Øre: »Godt brølt, Løve«, og jeg faar lige Tid til at hviske tilbage: »Tak for Historien.« Som sædvanlig smilede Augurerne. Fruen havnede paa Kliniken, som hun dog kort efter kunde forlade som et naturligt og ligevægtigt Menneske. Selvfølgelig kom jeg med til det kort efter stedfindende Bryllup, og selvfølgelig traf jeg der min Ven Doktoren Vi drak Dus!

Jeg skal blot endnu tilføje, at jeg den begivenhedsrige Aften fik Stunder til at vende tilbage til Selskabet og afslutte Historien om Lægens Ansvar og »Standens Ære«.

ILDEBRAND I ET ÆLDRE HUS

I den følgende Kærlighedsroman er Hovedpersonen en Dame, der ikke blot var Indehaver af en Alder paa 80 Aar, men ogsaa af en Medgift paa en halv Million.

Medgift ja — for hun gik saamænd i Giftetanker — hun havde nemlig kun været Enke i tre Aar og havde endda fejret Guldbryllup med sin afdøde Mand. Men trods dette havde hun virkelig gaaet hen og giftet sig igen i sin Enkestands første Aar med en afdanket Kaptajn af sat Alder. Dette Ægteskab var dog kun af ringe Varighed og havde imidlertid kun skænket hende en kortvarig Lykke, for allerede medens »Hvedebrødsdagene« endnu ikke var afsluttet, var det blevet oplyst, at den elskede Mage lige var kommet ud af Tugthuset. Skønt det havde kostet hende den lille Løsesum af 50.000 Kroner for at blive af med ham, var hun dog ikke blevet mere skræmt, end at hun atter vilde lade sig smede i Hymens Lænker, og belært af Erfaring om ældre Herrers Upaa-

lidelighed var hun nu blevet saa lyrisk indstillet, at hun havde udset sig en 23-aarig ung Mand til at være sin Livsledsager. Saa lidt havde Enkestand og Skilsmisse kuert hendes Livslyst, at hun havde tilbragt hver

eneste Aften paa en af Byens Storrestauranter, hvor hun havde Stambord — og hvorfor netop paa denne Restaurant? — Jo, fordi hun straks den første Aften var blevet forelsket i en af Tjenerne, som, viste det sig senere, var Indehaver af: »skøn Ungdom«, et net Ydre og misundelsesværdig Frækhed. Saa stærkt var det Indtryk, han havde gjort, at Fruen havde ladet

ham uddanne til Chauffeur — havde købt Bil — og havde anbragt ham i sit Hjem som sin private Chauffeur — just nu hvor jeg bliver indblandet i Historien.

Jeg faar en Dag Besøg af et ældre Ægtepar, som saa meget bekymret ud. De søgte Raad og eventuel Hjælp hos mig for at forhindre det ovenfor omtalte Ægteskabs Indgaaelse. Herren var »nemlig« den vor-
dende Bruds eneste Søn og Arving, men havde tilbragt den største Del af sit Liv udenfor Danmark og havde først for nogle Dage siden faaet den forstaaeligt nok noget lammende Meddelelse. Det var vel ikke saa underligt, om han ikke havde Tillid til den unge Bejlers uegennyttige Hensigter. Da Moderen havde fuld Raadighed over sine Penge, syntes han, at man gjorde en god Gerning imod hende, hvis man fik hende umyndiggjort, inden Brylluppet fandt Sted. Det samme syntes jeg, men jeg kunde jo ikke tage Affære, førend jeg personlig havde haft Lejlighed til at undersøge Dramaets bedagede Heltinde. Dette var imidlertid ikke saa ganske ligetil, for Damen havde forskanset sig i sit Hjem, i en Villa i Københavns Omegn, og havde truffet energiske Forholdsregler til at forhindre rette Uvedkommende i at trænge ind til sig. Vi maatte derfor forsøge at overrumple hende paa et Tidspunkt af Dagen, hvor hun ikke ventede Gæster — og det gjorde vi da paa følgende Maade:

Det var en yndig Sommermorgen, at vi tre Sammensvorne mødtes i Fruens Villahave, og her skjulte

vi os saa bag hver sin Busk for at være parat til at overraske hende, naar hun sin Sædvane tro om føje Stund vilde vise sig paa Verandaen for at nyde Morgenens friske Luft. Vi kom heldigvis ikke til at vente længe. Fra vore Skjul ser vi Verandadørene flyve op, og en høj, rankrygget, turbanprydet og papillottesmykket Dame kommer til Syne. Intet anende læner hun sig ud over Verandvæggen, og i samme Nu styrter vi som paa Kommando frem til Angreb. Den statelige Frue bevarer imidlertid Kontenancen trods Overrumplingen og tiltræder hurtigst muligt et Tilbagetog. Dog ikke saa hurtig i Bevægelsen som vi, saa vi naar at slippe med ind i Havestuen, inden hun faar smækket Dørene i.

Samtalen, der nu udspandt sig mellem Moder og Søn, antog hurtig en meget personlig og derfor meget pinlig Karakter, men af de to er den gamle Frue sandelig den, der evner bedst at bevare sin Ro og Selvbeherskelse, trods det at det forlorne Tandsæt stadigt truer med at forlade sit naturlige Gemme. Tilsidst udslynger saa Sønnen denne, tør man vel nok sige lidt usønlige Sætning: »Du deler jo Seng med ham, siges der.« »Fy, Fy,« tænkte jeg, »det var ikke pænt sagt«, men Moderen gensvarer roligt og værdigt: »Har Du været til Stede?«

Efter denne kraftige Salve syntes jeg, det var bedst at afbryde Visiten. Jeg var nærmest imponeret over Fruens Optræden, og noget slukøret trækker vi tre os

tilbage for at raadslaa videre hos Familiens juridiske Raadgiver. Her gjorde jeg da gældende, at jeg efter det passerede ikke mente mig berettiget til at paa-trykke Moderen Sindssygestemplet, men paa den anden Side var det jo indlysende, at det ikke var almindelig Skik og Brug her i Landet, at 80-aarige Damer gaar hen og gifter sig og saa tilmed med 23-aarige Mænd. Derfor mente jeg, at man vel nok i dette Forhold alligevel havde et Udgangspunkt for en mulig Umyndiggørelse, og dette var jeg villig til at give Udtryk for i min Erklæring. Denne førte saa heldigvis netop til den formentlig ideellest mulige Løsning af det intrikate Problem.

Da den gamle Frue nemlig fik min faretruende Erklæring i Hænde, blev hun alligevel bange for Umyndiggørelsen og foreslog saa selv et ligefrem genialt Kompromis: »Pengene sættes fast«, men »hun beholder sin personlige Frihed«. Selvfølgelig blev denne Løsning straks grebet med Begejstring. Hun havde dog næpe tænkt sig, at denne Løsning skulde faa de skæbnesvangre Følger, den fik, men ganske vist netop dem, som vi andre havde sat vor Forhaabning til. Elskeren renoncerede nemlig nu paa den tiltænkte Ærespost som Ægteherre. Dog den forsmaaede Frue lod sig ikke forknytte, men benyttede sin bevarede personlige Frihed til kort efter alligevel at indtræde i den hellige Ægtestand og denne Gang med en betydelig ældre og vel derfor mere solid Kavaller, der var villig til at nøjes med — Renterne!

»AGURSJE«

— EN I SANDHED KONGELIG HISTORIE

En skønne Dag i Aaret 1928 kommer en gammel Ven og siger til mig: »Jeg var i Lægeselskab i Gaar, og der kom ogsaa Du paa Tale. Du hører jo nu engang til de noget omdisputerede. Man udtalte Forundring over, at Du ikke længst var blevet »Ridder«, ja nogle rettænkende Herrer ymtede om, at Du muligvis, kaad som Du jo stundom kan være, ved en eller anden Lejlighed havde sagt noget, som havde vakt Mishag paa højeste Sted.«

Som gammel Radikaler havde jeg ikke tidligere interesseret mig for min Knaphulstomhed, men nu gav jeg straks Pokker i alle radikale Korstog. Jeg slog paa Traaden til en gammel, indflydelsesrig Ven, og 14 Dage efter stod den kgl. rødfrakkede Lakaj i min Stue med en rød Æske i sin fremstrakte Haand: Et straalende Ridderkors fik mine Øjne til at skinne! Nu var der endelig en Lejlighed til at faa en personlig Samtale med min tidligere Fængselsprotektor, Kong Frederik den VIII's Søn, Landets nuværende Konge.

Jeg indfandt mig til Avdiens saasomt ske kunde. Tænk, om jeg nu fik Lejlighed til ogsaa at fortælle Hans Majestæt en af mine bedre Historier! Jeg forefandt Avdienssalen paa Christiansborg Slot stopfyldt med navnkendte Herrer og Damer, deriblandt høje militære og gejstlige Stormænd, betitlede Adelsmænd, berømte Kunstnere, Forfattere, Videnskabsmænd o. s. v., Jeg, der jo kun var en beskeden Korsridder, blev derfor lidt forknyttet ved Udsigten til en længere Ventetid. Men næppe havde jeg præsenteret mig for den jourhavende Adjudant, en venlig, forekommende Officer, før denne omgaaende beroligede mig med, at Læger, disse Menneskehedens travlt optagne Velgørere, altid fik Lov til at komme tidligst muligt ind i Helligdommen, langt tidligere end deres eventuelle Rang kunde berettigede til.

Døren til Avdiensgemakket gaar nu op, og jeg staar stedet for Monarken. Hvor oplivende, at han allerede ved, hvem jeg er. Det bevirker, at jeg i samme Øjeblik føler mig hjemlig glad. Nu følger en Pavse, i hvilken Kongen ligesom tager Øjemaal af den nyeste Filmsfigur. Endelig bryder Hans Majestæt Tavsheden med disse ligefremme Ord: »Har vi ikke truffet hinanden tidligere, jeg mener ude paa Frederiksberg Hospital?«

»Ved hvilken Lejlighed skulde det have været«, spurgte jeg, som var mig bevidst aldrig før at have talt med Kongen.

»Aah, jeg mente, at det kunde have været lige efter den uhyggelige Vigerslevulykke.«

»Næh,« svarede jeg, »saa har vi bestemt ikke truffet hinanden, for dengang var der kun Brug for Kirurgerne. Nervelægernes Arbejde kom desværre først langt senere.« Atter Pavse. Jeg befrygtede, at Avdienen hermed skulde være forbi. »Næh, Du maa virkelig se at gøre Indtryk ved at fortælle Kongen en af dine Oplevelser«, tænkte jeg. Husk paa, her stod jeg i mit fagreste Skrud, friskbobbet i Dagens Anledning, Fløjelskrave paa min sorte Kjole, stor, hvid Silkesløjfe under Hagefippen og endelig Ridderkorset i dets fulde Skønhed for første Gang heftet paa mit Bryst. Hvad skulde jeg fortælle? Jeg ser spændt op i Majestættens venlige Ansigt: »Tillader Deres Majestæt, at jeg fortæller noget?« Tavshed, en længere Tavshed, som fylder mit Sind med bange Anelser. »Har jeg baaret mig uceremonielt ad? Vil Kongen vise mig Døren?« Men saa kommer Befrielsen. Et straalende Smil breder sig udover Kongens Ansigt, og en venlig indbydende Stemme siger: »Fortæl dog bare, fortæl, fortæl.«

Efter denne inciterende Opfordring mener jeg det saa naturligt at fortælle om det »fornemste« Menneſke, jeg hidtil har mødt her i Livet. Jeg giver mig derfor til at berette om en stakkels russisk Fyrstinde, der paa Grund af ganske taabelige Smykketyverier fra sin intetanende Værtinde, en Godsejerfrue, var

blevet indsat i den kvindelige Straffeanstalt, hvor jeg dengang var Læge. Jeg fortalte, hvordan hun lige fra første Færd ikke havde kunnet taale vor danske Fængselskost, og hvorledes dette havde givet mig Lejlighed til straks at flytte hende over paa Fængslets Sygeafdeling. »Og saa Deres Majestæt,« fortsatte jeg, »saa fik jeg en genial Idé, Resultatet af mange Aars Studium af russiske Romaner. Jeg lod hende daglig faa en hel raa Agurk, og fra det Øjeblik taalte hun bedre Fængselsmenuerne.«

Hans Majestæts Ansigt lyser nu op i et muntret Smil, og fra hans Mund lyder et eneste, men aah, hvor udtryksfuldt et Ord: »Agursje«!

Vi ler begge hjerteligt, og saa indskyder jeg: »et let fatteligt Sprog, dette russiske.« Deltagende spørger Kongen derefter til hendes videre Skæbne, og jeg kunde nu fortælle, at hun, som den fatalistiske Russerinde hun var, havde fundet sig saa vel til Rette paa Sygehuset, at hun græd Fortvivlelsens Taarer, da hun efter udstaaet Straf skulde forlade sin søde Sygeplejerske og sin kære Læge. Ja, hun talte om at søge Benaadning i Form af et forlænget Ophold. Naa, det var jo ogsaa forstaaeligt, naar man betænker, at der efter Straffen skulde følge Udvisning af Landet.

»Men senere? Ved De ikke, hvordan det senere er gaaet hende.«

»Jo, jeg ved, at hun kom til Schweiz, og der købte hun sig en Ægtefælle i Skikkelse af en forarmet fransk

Adelsmand; thi derved erhvervede hun, den hjemløse, sig Ret til at slaa sig ned i Frankrig.«

Saa lukkede min Mund sig, og Kongen faar alligevel det sidste Ord, som det sig ogsaa hør og bør: »Jeg kan godt huske hende. Hun var Datter af en af min Svoger Czarens Generaladjutanter. Og saa ende som Tyv!«

En Hovedrysten, et Smil, et Nik, et Haandtryk, og forbi er Avdiensen. Jeg havde senere Grund til at tro, at Kongen takket være »Agursjen« havde erindret mig. Dette bildte jeg mig i hvert Fald ind, da jeg en Gang senere mødte ham igen ved Aabningshøjtideligheden i Anledning af en fransk Porcellæns- og Fajanceudstilling i Kunstindustrimusæet. Umiddelbart efter, at Kongen havde overstaaet Modtagelsesceremoniellet, skraaede han nemlig pludselig alene gennem hele den store Udstillingssal og over til en Kunstmæcen og mig, der stod ved en Montre for os selv.

»Goddag,« sagde Kongen til mig, »hvordan har De det?« »Tak, Deres Majestæt, storartet,« svarede jeg, »og Deres Majestæt? De er jo lige vendt hjem fra en længere Udenlandsrejse.«

»Udmærket, jeg har moret mig herligt,« lød Svaret, »men hvad synes De egentlig om dette her?«, og han pegede paa Montren.

»Ærlig talt, Deres Majestæt, jeg er ikke Fagmand, men jeg er noget skuffet.«

»Jeg er heller ikke Fagmand,« replicerede Kongen,

»men,« og saa lo han hjerteligt: »jeg synes, naar jeg skal sige min oprigtige Mening, at det er Kejserens nye Klæder om igen.«

Min Ven og jeg maatte ogsaa le, for sandere Dom kunde ikke fældes.

Et Haandtryk, og Majestæten var borte. Men tit og ofte har »Kejserens nye Klæder« rundet mig i Hu ved tilsvarende Lejligheder.

Denne Avdiensskildring fører mig pludselig ca. 15 Aar tilbage i Tiden til en anden og mindst lige saa betydningsfuld Avdiens, men denne Gang hos H. M.'s Farfar, Kong Chr. den 9. Jeg skulde op og takke, fordi det havde behaget Majestæten at tildele mig Professortitlen. Da den imidlertid kun placerede mig i femte Rangklasse Nr. 8, hengik der trods Lægetitlen nogen Tid i Forgemakket paa Amalienborg, før der tilstodes mig Adgang til det Allerseligste. Jeg var forberedt paa at finde en træt, sammenfalden, tankefjern gammel Herre, og saa stod jeg til min store Forundring og Beundring Ansigt til Ansigt med en høj, slank, smuk Officer, der med knejsende Holdning stod støttet til sin Sabel.

H. M. gjorde mig straks glad ved, uden Indledning, at sige: »Ja, jeg ved En, der har følt sig taknemmelig imod Dem for sin Helbredelse, hun er en god Veninde af min Datter — Hertuginde af Cumberland.« Disse venlige Ord fik mig, husker jeg tydeligt, til at føle mig omtrent som en af Familien. Dog næsten før

jeg kunde faa sagt noget, blev jeg brat og ubarmhjer-
tig revet ud af min ophøjede Stemning ved noget saa
prosaisk som, at den gamle Konges Underkæbe plud-
selig sank ned, saa det saa ud, som om han skulde
tabe den. (Et Fænomen som er ret almindeligt hos
gamle Folk paa Grund af Slappelse af Kæbeleds-
baandene). I samme Øjeblik var jeg ikke længere den
avdienssøgende Undersaat, men slet og ret Lægen.
Min højre Haand for frem for at bringe Hjælp, men
alligevel var jeg dog saa stærkt under Paavirkning af
Situationen, at jeg hørte mig selv sige: »Tillader De,
Herr Professor?« H. M. havde imidlertid selv bragt
Skaden i Orden og sagde smilende: »Det er jo Dem,
der nu er Professoren — ikke mig.«

DET ULYKSALIGE RINGSPIL!

Hvad har man Venner til? Først og fremmest til at hjælpe, naar Vennen er kommen i Bekneb. Ikke? Og jeg havde just i de unge Dage en Ven, som var kommen i en ualmindelig Knibe og derfor havde Brug for min Hjælp. Han var Læge, et Par Aar ældre end jeg selv. En lidet iøjnefaldende, stilfærdig, ret indesluttet Mand. En fredelig, ikke meget talende Ungkarl. Han passede med Interesse sin Hospitalsgerning og tilbragte som Regel sine Aftener med at lave Doktordisputats. Han forsagede det selskabelige Liv, selv vore Smaapiknikker paa »Gangen«. Jeg var den eneste, han var nærmere knyttet til, og hvis Selskab han forfriskede sig i. Naar Dagens Arbejde var fuldbragt, saa sad vi og smaasludrede, men nogen dybere Fortrolighed opstod der dog aldrig os imellem. Tilsyneladende interesserede han sig ikke som vi andre for unge Damer, og han berattede aldrig om Flirt, Forelskelser, Stævnemøder. Ej heller skrev han romantiske Vers. Han repræsenterede i mine Øjne

den i hin Tid ikke saa sjældent forekommende Dydsdragon og Tørvetrillertype, der gik helt op i sine faglige Interesser og kun havde Karrièren for Øje. Til sidst skiltes vore Veje, da hans Reservelægetid var omme før min, og vi saas sidenhen kun sjældent og ganske tilfældigt. Derfor blev jeg en Aften helt glad ved at se ham sidde og vente paa mig i min Stue, da jeg kom tilbage fra Aftenstuegang. Men — hvordan er det dog, at han ser ud? Det er sandelig ikke min rolige, beherskede Kammerat fra Fortiden! Nej, foran mig sidder en Mand med et forgræmmet Udtryk i sit indfaldne Ansigt. »Er Du syg,« skyndte jeg mig at faa sagt. »Meget værre, meget værre,« næsten hulkede han. »Hvad da,« sagde jeg, grebet af Ængstelse for, hvad der nu skulde komme. »Saa, nu ud med Sproget. Klem bare paa, lige meget hvad det er.« Han sukkede dybt og nu kom det tøvende: »Kan Du tænke Dig, jeg har forlovet mig!« Ske Tak, var det ikke værre! »Herregud, det er da ikke saa forfærdeligt. Det er der jo dog nogle Stykker, som har gjort før Dig.« »Ja, ja,« stønnede han forpint, »men jeg har forlovet mig med to, og det endda ringforlovet!« Jeg kan se hvor han flover sig, og jeg tilstaar aabenhjertigt, at denne Bekendelse kom mig meget overraskende; ja, den gjorde mig rent ud sagt helt perpleks. »To Ringforlovelser« og det paa en og samme Tid. Min gode Ven maatte da være bleven skør! Netop han, Dydsmønstret! Det havde jeg dog

aldrig været ude for før! »Hvordan i Alverden har Du dog baaret Dig ad med det? Du, just Du?« »Ja, det lyder selvfølgelig som Galmandsværk i dine Øren, men — hændervridende — Du maa saagu hjælpe mig, Du er den eneste, som kan.« »Men, hvordan er det dog gaaet til?« »Aah, ser Du, jeg var med til en lille Familiemiddag, og der traf jeg en meget sympatisk ung Dame, som jeg senere paa Aftenen naturlig vis maatte følge hjem. Vi talte saa godt sammen og enedes om at spadsere en Tur sammen næste Aften. Dejlig Sommeraften. Fuldmaane. Du forstaar. Vi *maatte* kysse hinanden. Og saa, ja saa var vi forlovede, og den unge Dame maatte straks hjem og deklare Forlovelsen til Forældrene. Ringbytning fulgte Dagen derpaa.« »Well, men det er da ganske lige ud ad Landevejen. Men hvordan saa med Forlovelse Nr. 2! Hvad med den?« »Ja, Du tror mig vist ikke, saa taabeligt som jeg har baaret mig ad. Men hør nu den rene Sandhed: Nogle Uger efter sidder jeg henad Aften alene paa en Bænk paa Langelinie. En ung Dame kommer og sætter sig paa samme Bænk. Efter en Stunds Tavshed spørger hun mig pludselig, hvad Klokkeren er, og dermed er desværre Bekendtskabet gjort. Vi sludrer godt sammen, hun er chik, fiks, moderne, livlig og lattermild. Tilsidst foreslaar hun, at vi skal drikke Te i Pavillonen, og senere maa jeg selvfølgelig ledsage hende til hendes Hjem. Desværre lokkede hun mig ogsaa op med i Hjemmet,

ja, Du forstaaer! Bagefter græd hun, kaldte mig, Fjølset, for Forfører, truede med at maatte tage Livet af sig, hvis jeg ikke forlovede mig med hende, og jeg, jeg tabte i min tossede Uskyldighed fuldstændig Ho'det, gik med til alt, endogsaa Ringveksling, hvis blot det foreløbig maatte holdes hemmeligt. Min Tilværelse i de seks Uger, som er fulgt paa, kan Du vist selv forestille Dig! Jeg har følt mig som i Helvede og har levet i en evig Angst for, at de To skulde faa Færten af hinandens Eksistens! Men nu kan jeg heller ikke længer. Jeg sover ikke mer om Natten og i de sidste Dage har jeg gaaet og tænkt paa, om ikke Selvmord var den bedste Løsning. Nu vel, saa faldt Du mig med Et i Tanker. Ja underligt nok, at det ikke var sket allerede for længe siden. Og her har Du mig. Gør, hvad Du finder rettest, og jeg vil ufortøvet og uden Kritik følge dine Raad.« Sært nok, maatte jeg lige straks smile ved Tanken om, at den arme Fyr, som han fortalte, havde maattet gaa og passe paa at skifte Ringe før Møderne med de respektive Kærester. Ellers var Problemet jo alvorligt nok. Manden saa nærmest ud som en Sindssyg, og var det vel ogsaa paa en Maade. Jeg foreslog ham først at slaa op med dem begge, men dertil havde han hverken Mod eller Kræfter. Sæt nu de gik hen og lavede Numre, saa Historien kom offentlig frem! Saa kom jeg med et nyt Forslag. »Inviter mig til Middag med hver af dem, en ad Gangen, saa at jeg kan danne mig

et Skøn om dem, om hvem der holder mest af Dig, og om hvem Du helst bør knytte Dig til.« Det fandt han var en glimrende Idé, og de to »Prøvemaaltider« fandt Sted i de nærmest følgende Dage. Min Dom gik ud paa, at de virkelig begge elskede ham. »Langeliniedamen« var utvivlsomt den smarteste og mest forføriske, koket, livfuld, en Mester i Øjnenes Sprog, men hendes Tale var ret ordinær og hendes Kulturplan laa næppe i rette Højde med en vordende Lægefrues Niveau. »Maaneskinspigen« var mindre køn, mindre fiks, meget mere stilfærdig, men sød og god og kær og utvivlsomt just den Type, som passede til Lægekone for min Ven. Jeg havde imidlertid heller ikke Mod til at gribe tilintetgørende ind, saa meget mere som ogsaa jeg var bange for, at Dame Nr. 1 vilde være temperamentfuld nok til at gøre Besiddelsesretten gældende paa en faretruende Maade. Handles maatte der jo imidlertid, og saa fik jeg sluttelig Indfald Nr. 3. Det genialeste syntes vi begge. Jeg sagde til ham efter Domfældelsen: »Ærlig talt, Du er sindsyg. Dine Nerver er nedbrudt. Du trænger til Hvile. Du skal lægge Dig ind paa min nyoprettede Klinik. Ringene og Resten skal Du overlade mig. Jeg lover Dig, at Du ikke skal komme til at forlade Kliniken, før Du er en frisk og fri Mand.« Han slog øjeblikkelig til og indlagde sig med det samme. Hvad gjorde saa jeg? Jeg ventede nogle Dage og sendte saa Bud efter hver af Damerne, hvis Karakter og Følelsesliv

jeg var bleven fortrolig med under Festmiddagene. Til hver for sig fortalte jeg dem om hans Sygdom, hans Nervøsitet og sjælelige Depression, og jeg lod dem forstaa, at de gavnede baade ham og sig selv bedst ved at skaffe ham den nødvendige Ro i Sindet, noget der bedst kunde ske, hvis han blev befriet for Ansvar for den fælles Fremtid og fik sin fulde Frihed tilbage. Saa meldte han sig nok igen senere hen. Det gik ikke af uden Taarer, men begge Damerne gav og fik Ringene tilbage. Hvad gør man ikke for den man elsker, var begges Ledemotiv. Nu var vi altsaa der, hvor vi omsider skulde være. Fri og frank og ringløs kunde Dramaets »Helt« gaa ud i Livet og opsøge den af de To, i hvem han saa sin Fremtids Lykke. — Ogsaa dette gik nu lettere, end jeg havde drømt om. For »Langeliniepigen« havde hurtigt taget Konsekvenserne af Situationen og i Kraft af sit mere livsfrodige Temperament fundet en ny Trøster. Vejen til »Lægefruetypen« laa saaledes aaben og farbar, og hun blev saa »Livsledsagerinden«. Som Tak for min profetiske Indgriben kom jeg ganske vist ikke med til Brylluppet, men jeg fik en endnu finere Udmærkelse. Den Førstefødte blev opkaldt efter mig. Det var en Datter!

Det lykkelige Samliv ophævedes først ved Ægtefællernes Bortgang til det evige Liv.

ET EVENTYR I LORRYHAVEN

Som kortelig antydet i »I Kittel og Kjole«s Drachmanns Minde har min ydre Person opnaaet en vis Popularitet paa Grund af en overfladisk Lighed med Digteren Holger Drachmann, og det er denne Lighed, som danner Grundlaget for efterfølgende lille »Eventyr i Lorryborgs Have«.

En lun Sommeraften sad nogle Venner og jeg i Lorryhaven og nød en fredelig Kop The; i umiddelbar Nærhed af os og tæt op til Drachmann Statuen sad Lorryetablissementets Besidder, »Ridder Herr Jernskæg«, som det straalende Midtpunkt i en Skare meget opstemte Journalister. Der blev fejret en eller anden Fødselsdag. Pludselig rejser en af Festdeltagerne sig, en ældre Journalist og Forfatter — og gaar til min Overraskelse lige løs paa mig og slaar sig ned ved min Side. — Inden han endnu havde faaet Tid til at aabne Munden for at forklare Grunden til sit Besøg, slynger jeg ham Ordet »Idiot« op i hans stærkt blussende Ansigt.

Den noget beduggede Herre stirrer forbløffet paa mig og stammer »Idiot«?

»Ja — Idiot«, gentager jeg.

»— Kalder Du mig Idiot?« genlyder hans nu irriterede Stemme.

»Næh, hvor kan Du tro sligt? Det er »Jernskæg«, jeg mener.«

»Den dejlige Mand,« siger Gæsten, »hvad mener Du dog med det? Kender Du ham?«

»Næh selvfølgelig ikke. Men synes Du da ikke ogsaa, at det er idiotisk af ham ikke at engagere mig til at staa her om Aftenen som Drachmanns Statue

i Stedet for den løjerlige Figur, som staar derhenne. Jeg ligner ham da meget bedre. «

»En straalende Idé, Du som levende Illustration til »Der var en Gang«. Leende forlod Forfatteren os, men min Sandten, om han ikke kort efter vender tilbage, og denne Gang i Selskab med selve Stormægtigheden »Herr Jernskæg«.

Nu er det ham, der slaar sig ned ved min Side og siger med tilsyenladende alvorlig Mine: »Er det virkelig Deres Mening, at De vil staa her i Haven i Stedet for Statuen? For saa er jeg parat til straks af slutte en Kontrakt med Dem.«

Se, nu stod jeg — eller rettere sad — net i det. Hvordan skulde jeg vel modtage og afvise Tilbudet paa en hæderlig Maade, en Maade som var baade den store Digter og mig værdig. »Nu vel,« svarede jeg, »gerne vil jeg gaa med til et Engagement, men paastaa, at jeg gerne vil staa paa Soklen Aften efter Aften, det kan jeg ganske vist ikke. Hvis jeg derimod kunde sidde den af, har De straks min Underskrift.«

»Jernskæg« smilte nu (smørret) i Skægget og gensvarede: »Nuvel, saa vil jeg foreløbig nøjes med at tilbyde Dem et Frikort til hele Etablissementet, for saa kan De jo begynde med at vænne Dem til at sidde herinde om Aftenen.«

Det drak vi alle paa. Foreløbig fik stakkels Drachmann Lov til at se tørmundet til. Alligevel maa han være blevet ked af at lytte til vor Samtale — thi han

lod sig kort efter flytte hen i et Anlæg udenfor Lorryhaven.

Saaledes undgik vi at komme i Vejen for hinanden paa Parnasset.

Til dette Drachmann-Minde vover jeg at føje en lille munter Oplevelse, som jeg kom ud for for nylig. Jeg sad paa en mindre Kafé og drak min daglige »stærke og hede« Eftermiddagsté sammen med en

Dame. I Kaféen befandt sig foruden os kun 3 unge Mennesker ved et Fællesbord.

Min Ledsagerske udtalte sin Forundring over, at de sad og stirrede over paa os, men jeg slog det hen. Pludselig griber alle 3 deres Hatte for at gaa mod Udgangsdøren. Men udfor vort Bord standser de brat, strækker som paa Kommando højre Arm frem til Nazihilsen og udbryder med én Stemme: Heil Hitler — Drachmann!

FLØJLSKRAVEN

Underlig nok, at ikke alle Herrer gaar med Fløjlskrave paa deres Smoking! Ja, underlig nok, for det er dog saa smukt. Hovedet præsenterer sig ganske anderledes stolt og kækt mod det mørke Fløjlsom Baggrund, og jeg, som er en af de faa, der allerede for mange Aar siden var i Besiddelse af det fornødne Mod, har modtaget mange fine Komplimenter — af Damer især — der dog desværre mere gjaldt Kraven end det smukke Hoved —. Jeg skal nu tillade mig at berette om en saadan Kompliment, fordi den for en Gangs Skyld kom fra en Herre og tilmed en fremragende Politiker, der paa det Tidspunkt var Landets fornemste Repræsentant, han var nemlig Statsminister. Vi traf hinanden for første Gang ved en lille Middag hos en fælles Ven, en ganske almindelig Selskabsmiddag, uden noget som helst politisk endsige officielt Præg, en hyggelig 6-parrig Middag med dejlig Mad og gode Vine.

Selvfølgelig havde jeg ikke kunnet lade Lejligheden

gaa fra mig til at holde en lille letløbende, men fix og munter Tale, som naturligvis fandt sin velfortjente Paaskønnelse i det ministerprægede Selskab. Næppe havde vi rejst os fra Bordet og sagt det heldigvis endnu ikke afskaffede danske »Velbekomme«, før jeg lidt snobbet, som jeg ofte er, stiledede lige hen til Excellencen, som jeg aldrig før havde været ude for, og sagde saa beskedent uden Indledning: »Ja, Deres Excellence, saadan en Tale kunde De nu aldrig have holdt.«

Han saa først paa mig en lille Stund med sine kloge Øjne, og saa sagde han med et lille Smil: »Næh, det har De saamænd fuldstændig Ret i, og jeg tilstaar gerne, at jeg er lidt misundelig paa denne Deres Evne, men,« sagde han dvælende, »der er nu noget, jeg misunder Dem endnu mere«, og saa gjorde han en Pause.

»Aah,« for det igennem mig, »er det min Skønhed, eller min Intelligens, eller min Aandfuldhed, eller min Charme?« For jeg er nu heldigvis ikke helt blottet for Selverkendelse. Men saa kom Excellencens Eftersætning, tørt og køligt: »Det er Deres Fløjlskrave paa Deres Smoking. Jeg tilstaar aabent, at jeg er Par Aar har gaaet og fantaseret om at anskaffe en saadan, men jeg er øjensynlig ikke i Besiddelse af det fornødne Mod, saadan som Professoren.«

Det var maaske nok en Nedskæring af min Selvglæde, men alligevel var jeg glad over denne lille Episode. Thi ikke sandt, der stod to af Landets mest

fremragende Mænd i tilsyneladende alvorlig Samtale, og hvad talte de saa om? Ikke om Landets Velfærd, men om — en Fløjlskrave paa en Smoking!

Samme Fløjlskrave forskaffede mig ogsaa ved en senere Lejlighed en anden fornøjelig Oplevelse. Englands nuværende Konge besøgte Københavns som den berømmelige og højt beundrede Prins af Wales. Her var nemlig en engelsk Udstilling af Kunstindustri, som skulde indvies, ude i Industrimusæet.

Til Indvielsesfesten var indbudt Eliten af Stadens skattede Borgerskab, og selvfølgelig maatte ogsaa jeg med her, for saa var der dog en Chance for at komme i Aviserne den næste Dag!

Naa, der stod vi altsaa stuede sammen, men alle i Højspænding, stirrende frem mod Døren, som førte ud til Grønnegaarden. Det trak temmelig længe ud, og Spændingen steg derfor indtil Bristepunktet. Endelig, endelig gaar Døren op, og ind træder en længere Enkeltmandsrække med den ret lille Prins i Spidsen, endnu mere lille, fordi vor høje Konge følger umiddelbart efter. Pludselig standser Prinsen lige indenfor Døren, øjensynligt grebet af et eller andet som tiltrækker sig hans særlige Opmærksomhed. Han ser bleg, noget træt og lidt trist ud, men pludselig sitrer et lille Smil om hans energiske Mund, og hans søgende Øjne hviler nu synes mig et Øjeblik paa mig, men saa gaar han videre. Brat vender jeg mig om imod min nærmeste Sidekammerat, en mig ubekendt

Dame, og jeg siger opstemt til hende: »Lagde De Mærke til det? Prinsen standsede. De saa sikkert, at han stirrede paa mig, at han blegnede. Ikke? Nu skal De se, nu bliver der rimeligvis Revolution i England, Revolution i Moder mener jeg. Han opdagede min Fløjskrave paa min Jaket og blegnede! »Nu«, tænker han selvfølgelig, »skal jeg nu indføre denne Mode i England, naar jeg kommer hjem?«

Hun rystede overbærende paa Hovedet! Saa kom vi i livlig Snak sammen, men pludselig afbryder Fruen Samtalen med disse svalende Ord: »Jeg kan da ikke blive staaende her og tale med Dem hele Tiden.«

»Næh,« sagde jeg, efter at vi saa havde præsenteret os for hinanden, og jeg havde erfaret, at hun gennem sin Mand var knyttet til Landets Regering, »næh,« sagde jeg lidt rystet, »med mindre, ja med mindre De er — min Mor!«

Henrykt udbrød den venlige Frue: »Det er en storartet Idé, for min 15-aarige Datter har altid bebrejdet mig, at hun ikke har nogen Bror!«

Ja, fra det Øjeblik af har jeg ejet en god og trofast »Mor«.

Selv fløjs»bløde« Indfald kan saaledes have gode Følger.

TOUT OCCUPÉ, MADAME

Min Sommerferierejse havde denne Gang ført mig, som saa ofte før, til Paris, Afvekslingernes By — men det, som jeg nu skal fortælle, satte Punktum for Besøget. En Morgen kom en mig ubekendt dansk Frue pludselig hen paa Hotellet, hvor jeg boede sammen med en dansk Rejsekammerat, og spurgte efter mig. Jeg var heldigvis hjemme og fantaserede mig øjeblikkelig ind i Forventningen om en mystisk Oplevelse, Optimist som jeg af Naturen er; men denne Gang havde min Fantasi dog ført mig paa Afveje. Min Landsmandindes Besøg hang nemlig sammen med, at hendes Mand, en yngre kendt Jurist, laa meget syg paa en fransk Klinik. Glad og frisk var de rejst hjemmefra, et lykkeligt Ægtepar, der skulde paa en munter Ferietur, og saa havde han paa det første Sted, han gjorde Ophold, paadraget sig en tilsyneladende ligegyldig Infektion, som imidlertid Pokker ikke havde været ufarlig, men hurtigt havde taget saaledes paa hans Kræfter, at han straks efter sin Ankomst til Paris havde maattet følge den tilkaldte

Læges Raad og lade sig indlægge paa en Klinik. Her havde han da tilbragt et Par Maaneder uden Bedring, ja vel snarest det modsatte. Intet Under at baade Patienten og Fruen længtes efter at komme hjem, da de nærede større Tillid til de danske Læger.

Imidlertid var Fruen klar over, at hun ikke turde begive sig paa Rejse med ham, uden at en dansk Læge fulgte med. Forbavset spurgte jeg: »Men hvordan har De dog faaet opsnuset mig her i denne Verdensby, jeg som ovenikøbet bor i et af de mere beskedne Hoteller, hvor velsituerede Landsmænd ellers ikke søger hen.« »Det er saamænd »Politiken«, der har hjulpet mig. Jeg saa nemlig i et Nummer, at Professoren var rejst til Paris, og saa skrev jeg til Bladet og bad det fremskaffe Adressen, hvad det ogsaa beredvillig har gjort. Hvornaar jeg kunde tænke mig at rejse tilbage?«

Jeg saa ind i et Par saa bedrøvede Øjne, at jeg uden Betænkning sagde: »I Morgen om De vil« — skønt jeg egentlig havde tænkt mig et længere Ophold. Hun foreslog — i Overmorgen — og paatog sig at ordne Billetterne, da vi nu skulde med Berliner-ekspressen, hvor der kun fandtes 1ste Klasses Vogne, og vi to mere beskedne Ungkarle kun havde 2. Kl. Returbilletter. Til Gengæld lovede jeg at faa det ordnet saaledes, at hun og hendes syge Mand kunde faa Lejlighed til at indrette sig i Toget, førend dette blev rangeret ind paa Perronen.

Det var i August 1923, midt i den travle Turistsaison, men Stationsforstanderen paa Gare du Nord viste sig til alt Held at være en indtil det yderste imødekommende Herre, ikke mindst da han hørte, at jeg var dansk Læge og Professor. Med ægte fransk Politesse stillede han hele det franske Jerbanevæsen til min Disposition, og han blev saa sandt ikke Skyld i, at jeg alligevel paa et hængende Haar var blevet forhindret i at følge min Protegé paa Hjemvejen. Fruen havde ganske rigtigt efter Aftalen sørget for Billethefterne; men de kom mig saa sent i Hænde, at jeg ærlig talt havde puttet dem i Lommen uden at se dem igennem. Saa da min Ven og jeg temmelig sent efter en animeret Afskedsmiddag kom til Stationen og tog Billetterne frem, opdagede vi til vor Forfærdelse at Billetterne Paris-Køln manglede, takket være Uordentlighed fra Bureauets Side.

~ Middagens lyse Stemning fik sig en Dukkert. Vore arme Venner befandt sig sikkert nu forlængst installerede og længselsfuldt ventende, ja maaske urolige, fordi Toget skulde afgaa om 5 Minutter. »Que faire«?

Det er vel forstaaeligt, at jeg blev nervøs, og Tid til at opsøge min Ven Stationschefen var der ikke, og forklare Billettøren Situationen, tilmed paa mangelfuldt Fransk, var sikkert ugørligt. Min eneste Trøst var, at vi befandt os paa en fransk Banegaard, hvor Erfaringen havde lært mig, at det ikke gik saa højtideligt til som andre Steder. Man tror mig maaske

ikke, men det er sandt, at i dette kritiske Øjeblik randt mig en Anekdote i Hu om længst bortgangne kgl. Skuespiller Phister, en Anekdote som tilhørte min tidligste Ungdom. Han spadserede med en Ven paa Kastelsvolden og vilde ind paa Smedelinien, men denne var i sin Tid lukket for alle, der ikke var i Besiddelse af Adgangskort, og Indgangen bevogtedes af en geværbevæbnet Skildvagt. Naturligvis havde ingen af d'Herrer Kort, men den store Skuespiller sagde ufortøvet: »Det skal jeg nok ordne«, og idet han pustedede sig op som en Leiutenant von Buddinge og anbragte Hatten paa Snur, passerede han forbi Skildvagten med de i en martialsk Tone fremstødte Ord: »Den Herre gaar med mig«, hvorefter Skildvagten præsenterede Gevær og lod begge Herrerne uhindret passere.

Lod noget lignende sig nu praktisere her? Dette maatte forsøges, for anden Udvej var der jo ikke. Jeg sagde paa Dansk til Kammeraten: »Tag De nu Billetterne, og naar vi kommer hen til Manden, ræk mig dem saa med en ærbødig Bøjning og sig paa fransk: »Voilà Monsieur le Duc.«

Jeg satte min berømte Drachmannhat paa Snur, ordnede min ligesaa berømte Drachmannsløjfe, antog mit mest fornemme, overlegne Udtryk, stak Billetterne uden et Ord eller Nik lige op i Næsen paa den forbløffede Billettør, og i Stedet for at se paa Billetten saa han med et ærbødig betaget Blik paa den for-

nemme Herre og klippede løs paa den nærmest foreliggende Kupon. Først da vi var ude af Syne, turde vi give vor selvbeundrende Henrykkelse Luft, og saa

at sige i sidste Øjeblik naaede vi Toget. Og tilvisse var det et Held, for just med dette Tog ventede Eventyret. Mens Ekspressen lidenskabsløst sang sin ens-tonende fremadrullende Melodi, ventede en af mit Livs meget ejendommelige Oplevelser paa mig.

Efter en samvittighedsrolig Nattesøvn begav jeg

mig veloplagt, men uden Forventninger om mulige Hændelser, til Spisevognen for at indtage mit frugale Morgenmaaltid. Men jeg blev modtaget af en hovedrystende Tjener: »Alles besetzt, mein Herr.« Ja, der var jo saa ikke andet at gøre end at vente, og jeg tiltraadte uanfægtet Tilbagevejen. Men næppe var jeg kommet igennem Udgangsdøren til Spisevognen, før jeg næsten faldt over en Dame, der var i Færd med at ville gaa ind.

Foran mig stod en høj, slank, lysblond, elegant klædt, yngre Dame. Vi smilede til hinanden, og jeg gik videre efter kun at have sagt disse tre Ord: »tout occupé, Madame« til den ubekendte Skønne.

Nuvel — og saa skete der intet mere. Men senere paa Dagen befandt jeg mig atter i Spisevognen sammen med mine tre Rejsefæller for at spise Lunch, og vis à vis mig fangede jeg ved et Nabobord et Glimt af min Morgenfrue (Frøken?), der indtog sin Lunch sammen med en Dame af beslægtet Type og en ældre Herre. Man forstaar maaske, at jeg blev forbavset, da »Morgenfruen« pludselig fikserer mig, løfter et fyldt Vinglas i Vejret og nikker til mig. Naturligvis gentog jeg den samme Ceremoni, og vi førte begge Glassene til Munden. Forhaabentlig forstaar man ogsaa, at jeg fra dette Øjeblik tabte al Interesse for Lunchen og kun var besat af den Tanke hurtigst mulig at komme ud i Korridoren og der møde den saa spændende paa-begyndte Romans Heltinde. Jeg ventede ikke længe,

saa stod hun ved min Side, og vi begyndte straks en Samtale i det franske Sprog. Vi kom jo begge fra Paris. Snart gik det dog op for mig, at fransk var hun ikke, og hendes blonde, slanke Fremtoning ledte min Tanke hen paa skandinavisk Oprindelse. Hun var da ogsaa svensk, og i Løbet af de paafølgende Snes Minutter fik jeg at vide, baade hvem hun var, og hvorfor hun var paa Rejse. Ja, jeg forstod, at hun var ugift og i Alder omkring de 30. Fire Gange om Aaret rejste hun, der var Direktrice for et af de største Modemagasiner i Stockholm, sammen med sin Chef og en kvindelig Kollega til Paris for at studere Saisonyhederne. Efterpaa trak vi os hver tilbage til sit uden at være kommet ind i en dybere Fortrolighed, og dermed mente saa jeg, at vi var færdig med hinanden.

Senere paa Eftermiddagen satte min Rejsekammerat sig til Hvile i Vindueshjørnet og jeg i Hjørnet ud imod Korridoren. Han faldt i Søvn, men jeg kunde ikke sove og kiggede derfor ud i Gangen efter mulig Adspredelse, og se, noget længere henne i Gangen stod den svenske Frøken og stirrede drømmende ud paa det stadig flygtende Landskab. Jeg rømmede mig let, hendes Øjne mødte mine, og da blev jeg det ubevidste Offer for en urgammel Refleksbevægelse. Min højre let krummede Pegefinger foretog en kom-hid Bevægelse, som straks blev besvaret med en afvisende Hovedrysten, men Refleksbevægelsen gentog sig avtomatisk, og nu bevægede Frøkenen sig langsomt henimod

mig. Jeg opfordrede hende saa til at sætte sig ind ved Siden af mig og faa sig en Passiar, og da hun saa, at min Kammerat sov, fulgte hun uden Indvending min Henstilling.

Saa begyndte vi at snakke sammen som to gamle Bekendte, saadan som to fremmede Mennesker netop kan gøre det, naar de mødes i en Jernbanecoupé og ikke har andet Maal end at faa Tiden til at gaa paa en behagelig Maade.

Pludselig, midt i den efter mine Begreber farveløse Passiar, standser hun brat op, hendes Udtryk bliver dybt alvorligt, og der opstaar en Pavse. Lidt for-bavset ser jeg paa hende. Havde jeg sagt noget stø-dende, saarende, urovækkende? Det syntes jeg ikke selv. Naa, men pludselig udløstes Tavsheden af en Re-plik som unægtelig ligestraks bibragte mig et Chok. Ordene lød slet og ret: »Gift Dem med mig, Herr Professor«. En saadan Opfordring havde jeg ærlig talt ikke ventet, og jeg syntes heller ikke, at jeg i nogen Maade havde provoceret den. Naa, men en Nerve-læge i en lad os sige moden Alder har jo været ude for adskilligt mærkeligt, og jeg fattede mig derfor hurtigt og sagde venligt til hende: »Det er forfærdelig elskværdigt, det Tilbud De gør mig, men hvad er egentlig Meningen med det?« »Jo,« svarede hun, idet hun rødmede og fik Taarer i Øjnene, »jo, Professoren vil maaske ikke tro det, men jeg har aldrig før været forelsket, men i Morges, da jeg traf Professoren ved

Spisevognen, foer det straks igennem mig: »Men det er jo mine Drømmes Helt.«

»Har De virkelig aldrig været forelsket,« sagde jeg dumme Skeptiker, »har De aldrig oplevet noget under Deres mange Pariserbesøg?« »Nej, det har jeg ikke haft Lejlighed til, fordi hele Dagen har vi altid maattet arbejde, og om Aftenen har vi kun spist til Middag sammen med Chefen, og saa har vi gerne været saa trætte, at vi straks efter er gaaet til Ro.« »Men De kender mig jo slet ikke,« sagde jeg. Hertil svarede hun saa ganske ligetil: »Jeg elsker Dem.«

Nu var der jo ikke andet for mig at gøre end at faa hende fra Æteren ned igen i den jordiske Tilværelse, hvor hun før vort Møde havde hørt hjemme, og jeg søgte at dulme hendes Højspænding ved at fortælle hende, at jeg var en ældre Kavaller med Børnebørn. Det er ikke for at prale, men den arme Dame havde svært ved at falde til Ro igen, og da vi ankom til Berlin, hvor vi maatte skilles, styrtede Taarerne hende ud af Øjnene, og hun blev ved at staa og vifte til mig, saa længe som det var muligt.

Hendes senere Skæbne kender jeg ikke. Mit sidste Ord til hende blev — »tout occupé, Madame.«

»FRU CAROLINE«

Jeg var paa Rundrejse med en Ven i det skønne Norge. Højsommer. August Maaned. Vi befandt os i »Lillehammer«. Vi havde beset de berømte Sandvigske Samlinger og sad nu i vor enkle Hotelrestaurant og nød en frugal Middag: Naturligvis Lax! Vi var noget mødige, vi havde ingen yderligere Planer lagt for Resten af Dagen. Hvad skulde vi dog faa Tiden til at gaa med? En venlig Opvartningsfrøken, Sophie ved Navn, tog sig moderligt af os to lidt tavse Danskere, men hun sagde heller intet. Saa, pludselig, tog jeg Mod til mig og rettede følgende Forespørgsel til hende: »Sig mig, Frk. Sophie, hvad vilde De nu gøre, hvis De som vi to sad som Fremmed her i Lillehammer og ikke anede, hvad De skulde faa Dagen til at gaa med?« »Hvad jeg vilde gøre?«, lød Svaret prompte, uden mindste Tøven, »jeg vilde tage en Bil og køre til Aulestad!« »Til Aulestad! Hvor Bjørnsons bor? Ligger Aulestad da her i Nærheden?« »Med Bil er De der i Løbet af en Time.« »Der maa vi sandelig

hen,« siger jeg genoplivet til min Kammerat. »Men kender Du hende da?« »Næ, det gør jeg heldigvis ikke, men just derfor maa vi da derhen. Hvad kan der ske? Det klarer vi nok! Op med Dig og fluks afsted til Aulestad!« Vi opsøger den Bilmand, som vi har faaet anvist af den inspirerende Frk. Sophie, og han stiller ogsaa beredvillig en Bil til vor Disposition. Men da han nu faar at vide, hvor vi skal hen, siger han virkelig med Ærbødighed i Stemmen: »Naa, til »Fru Caroline«. Næ, saa skal De have min fineste Bil!« Og i den førte han os saa did op, og standsede paa Tunet udenfor det Bjørnsonske Familjehjem med dets Træbalkoner, hvorfra der er en pragtfuld Udsigt ud over den dybe Dal, der skiller Stedet fra Fjeldvæggen, som ligger lige overfor. Nu da jeg endelig var heroppe, blev jeg dog lidt mindre kæphøj, for jeg havde faaet at vide af vor Bilfører, at »Fru Caroline« om nogle faa Maaneder skulde fejre 90 Aars Fødselsdag. Frisk Mod, Antonius! Vi gaar hen til Huset, og jeg ringer paa. En ældre, graahaaret Dame lukker op. Jeg nævner, hvem jeg er og tilføjer, at jeg kommer med Hilsner fra Venner i København (det kan man da altid sige uden at overskride Sandhedens Grænser), og derfor vilde jeg saa gjerne have Lov til at hilse paa Fruen selv. Damen satte imidlertid straks et højst betænkeligt Ansigt op og sagde: »Fru Caroline har desværre ikke befundet sig vel inat. Hun er af den Grund først nu i Færd med at staa op,

og det er derfor saare tvivlsomt, om hun vil tage imod Besøg. Men nu skal jeg forhøre.« Hun forsvinder, men jeg nægter ikke, at jeg skottede noget slukøret hen til min lidt ironisk smilende Ven. Damen kommer imidlertid forbløffende hurtig tilbage, og hun skinner nu over hele Ansigtet: »Professoren er velkommen! Da Fru Bjørnson hørte, hvem det er, som vil hilse paa hende, kom hun straks i godt Humør og forlangte indtrængende at faa Lov til at hilse paa Herrerne, og det med det samme.« Nu smilede jeg, ærlig talt noget sejersstolt, hen til min Ven, som nikkede anerkennende igen. Vi bliver nu gennem Forstuen ført lige ind i Husets Dagligstue med dets røde, klunkeprydede Plysmøbler og gammeldags Hygge. Øjet søger, og se i Stuens Baggrund staar en rankrygget, hvidhaaret, ret høj og meget statelig Kvindeskikkelse. I Sandhed et pragtfuldt, et betagende Skue! Helt hyllet i hvidt: hvid Hovedbedækning, hvid Kjole, der staar som en Sølvklokke om hendes Figur. Ansigtet med de fastmejslede Træk er ogsaa farveløst hvidt, men to straalende, mørke Øjne lyser af spillende Liv. I samme Nu som jeg ser ind i disse dejlige Øjne skyder Mindet op i mig om to lige saa sorte, lige saa straalende og lige saa fortryllende Øjne, som ogsaa sad i en hvidklædt og hvidhaaret Persons hvidblege Oldingeansigt, Pave Leo den Trettendes Øjne, som de hvilede paa mig og min 17aarige Ledsagerske, Signorina Inez (se »Jeg husker«), da han velsignede os i Peterskirken

blandt 40.000 andre Kirkesøgende, ved en Kirkefest i det Herrens Aar 1891!

I den Højspænding, som har grebet mig ved Skuet

af »den hvide Dame«, udbryder jeg — eller rettere sagt jeg raaber, saa samtlige Ruder klirrer, for jeg vidste, at Fru Caroline var meget, meget døv: »Men De ligner jo en — *Pave!*« Jo, jo, hun opfanger virkelig Ordene, hendes Ansigt forskønnes af et stort, varmt Smil, og hun riposterer, samtidig med at hun nejer

let: »Endelig En, som forstaaer det! For hidtil har jeg maattet nøjes med at blive sammenlignet med en — — Kardinal!« Se, i samme Nu var jeg Ven af Huset. Jeg fik Lov til at betræde B. B.'s ellers aflaaede, forøvrigt meget nøgterne Arbejdsværelse, jeg blev forestillet for Sønnen Erling og hans danske Frue, som imidlertid var bleven tilkaldt, jeg fik Kaffe, og — ja det blev jeg nu saa rørt over — Fru Caroline søgte saa frem i sit Chatol blandt en stor Bunke Billeder, alle af den store Digter, et Ungdomsbillede af ham, som hun rakte til mig med de Ord: »Dette Billede har aldrig nogen set, end ikke mine Børn (Hr. Erling nikkede samstemmende), men De skal se det, for De har forstaaet mig som ingen anden!« Det var vel nok et Ridderslag! Saa drøftede vi B. B.'s Bøger, som jeg jo den Gang kendte ud og ind, og jeg kunde sluttelig glæde hende med, at jeg som ung Student havde indlagt mig stor Berømmelse i vide Krese ved at gengive Bjørnsons i sin Tid saa berømte Foredrag: »Engifte, Mænggifte«. Det fik hendes Øjne til paany at lyse, da jeg berettede, at jeg havde gengivet Foredraget med selve Bjørnstjernes norske Røst! Jeg gav hende en lille Prøve herpaa, men — det gjorde dog ikke den tilsigtede Stovvirkning. Tiden havde tæret paa min Norskhed.

Saa kom Afskedsstunden. Fru Caroline fulgte os selv til Dørs, og med et Smil og en Nejen lød hendes sidste Ord: »For Fremtiden Pave, ikke Kardinal!!«

EN BILLIG KOP THE

Det var i de Dage, de snart længst forsvundne Dage, da der i København fandtes et nogenlunde velafgrænset Bourgeoisi, en Slags Inderkreds indenfor det almindelige Borgerskabs mere vidtstrakte Rammer. I denne Kreds spillede en meget afholdt og beundret Admiralinde en fremtrædende Rolle, fordi hun i meget populære Lystspil tegnede elskværdige og muntre Billeder af Bourgeoisilivet.

Hun var trods sin Stilling og sin Berømmelse en ganske usnobbet og let omgængelig Dame, som havde en ganske særlig Evne til at samle ogsaa de Unge omkring sig. Engang paa sine ældre Dage fik hun saa det fortræffelige Indfald i velgørende Øjemed at arrangere en Havefest i det kgl. Biblioteks skønne Have, hvor yndige Borgerfruer og Borgerfrøkner skulde forhandle Blomster, Frugter, Bagværk etc. En mig nærstaaende, ung kvindelig Slægtning skulde her for første Gang have sin offentlige Debut udenfor de snævre Hjemmets Grænser, og jeg betragtede det derfor som min selvfølgelige Pligt at gaa med til Festen for at

fejre og beundre hende i sin nye Rolle. Det filistrøse Element i mig advarede mig imidlertid mod at møde op med en altfor spækket Portemonnaie, og jeg havde derfor ikkun medbragt 10 Kroner til at spille Galantuomo for.

Det var en dejlig Sommerdag, da jeg gjorde min Entré i den flagsmykkede og guirlandeprydede Have. Ogsaa jeg følte mig som et Stykke af en Debutant, for jeg havde aldrig før været med til slige fornemme Folks Forlystelser. Dog næppe stod jeg indenfor Porten, før et Par unge Damer impulsivt kastede sig over mig og paanødte mig et Par Blomsterbuketter à hele 2 Kroner pr. Stk. Hvem kunde modstaa — ikke jeg — og jeg stod pludselig med en Buket i hver Haand. Til hvem? Til min debuterende Slægting naturligtvis!

Jeg fandt hende tætved, sammen med en af Byens flotteste Damer, i en Bod, hvorfra de falbød Jordbær i Papskaale à 1 Kr. Skaalen. Med et elegant Buk — jeg skulde jo i Dag forsøge at spille Verdensmand — overrakte jeg hver af Damerne en Buket!

Straalende Smil! Jublende Tak! Hvorefter jeg selv sagt købte 2 Skaale med sparsomme Jordbær, gjorde paany en dyb Reverens og overrakte hver af Damerne en Skaal med disse velklingende Ord: »à vous, mes dames!« Atter højlydte Jubelraab over saa megen Flothed, og Jordbærrene forsvandt i de falbydende Damers øjensynligt trængende Indre.

Stolt af min hidtidige Succes sagde jeg til mig selv: »Du er jo saa sandelig ligefrem født til at optræde i fornemme Kredse.«

Sejersbevidst skred jeg videre med mine resterende 4 Kroner, men efter meget kort Tids Forløb var der desværre, ak, kun 1, siger Een Krone tilbage af de 10 Kroner. Jeg overvejede derfor min Retræte. Saa blev jeg imidlertid overfaldet af en meget besnærende ung Københavnerinde med disse Ord: »Aah, smukke Herre, køb min sidste Buket! Kun 2 Kr.« »Skønne Frøken,« gensvarede jeg, »ogsaa jeg er paa det sidste! Jeg har kun Een Krone i Behold.«

Resolut erklærede den smukke Blomsterpige: »Last not least!« Vi ombyttede smilende »vore sidste«. Hvem skulde jeg nu bære med Buketten, inden jeg stak af? Hvem andre selvfølgelig end selve Admiralinden, Festens Arrangøse. Jeg opsøgte hende, og med et særligt ærbødigt Buk overrakte jeg hende den »sidste Rose«, og trods hendes Fornemhed, Storhed og Berømmelse blev hun saa ovenud lykkelig, at hun med et henrykt »tusind Tak« indeslattede mig i sine stærke Arme. Jeg var ligefrem revnefærdig af Stolt-hed ved at hvile ved hendes Bryst, og jeg tænkte: »Nu har Du naaet Klimax!« Men pludselig giver hun mig et saa kraftigt Puf, at jeg næsten tumler tilbage. Hvad har jeg nu gjort, hvad er der dog sket? Aah, en ny Dame, i straalende Klædebon, staar ved Admiralindens Side. Præsentation! Den ubekendte er en yngre

Frue, gift med en af Datidens navnkundigste Skribenter. Jeg var blændet over saa megen Ungdom og Skønhed, men nu kommer Admiralinden med en saa prosaisk Henstilling som: »Gak hen,« og hun pegede paa et Hjørne af Haven, »gak derhen, kære Børn. Der kan I faa billig The!«

Der kræves næppe synderlig stor Indbildningskraft til at forstaa den Uhygge, der ved disse Ord greb mig. For selvom Theen var nok saa billig, var den jo alligevel for dyr for mig, den arme Pengeløse.

Jeg var dog for fejj til at komme med den Undskyldning, at jeg ingen Penge havde, og jeg gik helt ulykkelig afsted med min nye Forbundsfølge, hen til det billige Thested. Jeg indstillede mig saamænd paa eventuelt at sætte mit Ur i Pant. Theen og Kagerne kom. Hurtigt fattede Fruen Fortrolighed til mig, skønt jeg sad tavs og aandsfraværende. Hun kom hurtigt ind paa at skildre sit Ægteskab, og det i saadanne Detaljer, at jeg ligefrem følte mig søsyg. Hun mærkede dog intet, men da hun saa ydermere lod mig ane, at der i Ægteskabet var en ledig Plads for en »Tredie«, slog det pludselig ned i mig, at her var min Frelse. Taknemmelig saa jeg op imod Himlen, sprang med et Sæt op fra Stolen, strakte Hænderne afværgende ud imod Fristersken og næsten skreg: »Jeg kan ikke taale mere« — og saa styrtede jeg i strakt Karriere ud af Haven!

Lykkens Yndling! Jeg var sluppet for at betale!

EN SKIPPER I HAVSNØD

En graatindingehaaret Herre træder ind i min Stue. Han er helt rød-bluset i Ansigtet og ser ud som en Mand, der er blevet ramt af en stor Ulykke. Han gør Indtryk af at være baade usikker og for-skræmt. Han stirrer paa mig med et Par bedrøvede mørkebrune Øjne, men han er haardnakket tavs. Han har tydelig nok svært ved at faa begyndt. Han ser ud som havde han mest Lyst til at græde. Jeg synes lige straks, at hans Ansigt er mig bekendt, og jeg siger derfor ligefrem: »Ikke sandt, vi har truffet hinanden før? Deres Ansigt er mig bekendt.« Han ryster be-nægtende paa Hovedet, men han kan dog ikke nu lade være med at smile lidt: »Professoren tager sik-kert fejl. Ganske vist har vi truffet hinanden før, ja jeg har endogsaa ligget paa Deres Klinik, men det er rigtignok 35 Aar siden, og — med et bredt Smil — jeg var den Gang kun en 10 Aars Knægt.« Der har jeg altsaa været heldig uden at vide det, for nu er vi straks ikke længere 2 fremmede Mænd, men gamle

Bekendte som kan tale fortroligt med hinanden. Pyt saa med, at min Hukommelse har drevet Spøg med mig: »Naa,« siger jeg, »hvad er saa Grunden til, at De igen søger hen til Deres »gamle Onkel?« »Jo, ser Professoren, jeg har rodet mig ind i en neder-sachsisk Situation, som er saa vanskelig, at jeg ikke ved egen Hjælp kan rede mig ud deraf. Den jager Søvnens paa Flugt Nat efter Nat. Jeg er Søkkaptajn og sejler paa de store Have, men i nogle Maaneder har jeg paa Grund af en Mavelidelse været »lagt op«. Den er dog længst kureret, men nu er der det andet, og det er saa svært at faa sagt.« »Naa, nu bare væk med Titlerne, klem paa.« »Jo, ser De, jeg kommer til Dem, fordi De den Gang kurerede mig for nogle nervøse Tilfælde, og De gjorde det saa godt, at jeg ellers har været rask i Nerverne siden hen, og derfor synes jeg, at De er den eneste, jeg kan gaa til og som muligvis kan hjælpe mig.«

Han gaar i Staa igen; han er helt flammeret i Ansigtet, og det sitrer om hans Mund. For at gøre det lettere for ham, og fordi jeg af gammel og rig Erfaring ved, at det altid er noget med Kærlighed, som ligger bag den Slags Tilfælde, spørger jeg for at begynde ved en Ende: »Er De gift?« Der gaar ligesom en Gysning igennem ham, han stirrer frem for sig, det koster ham øjensynlig Overvindelse at faa begyndt. Men saa kommer det endelig: »Jeg har været gift, men vi blev skilt for 10 Aar siden. Vi har

en prægtig Dreng paa nu 14 Aar, men han er hos sin Mor. Og alt dette var længst faldet til Ro i mig, men« — han tøver, tørrer Sveden af Panden, skutter sig — »men« — og nu styrter det ud af ham — »men jeg har under mit Ophold herhjemme i Vinter gaaet hen og forelsket mig i en ung Dame, som er hele 25 Aar yngre end jeg selv, og« — atter Pause og Øjnene bliver fugtige — »og for en Maaned siden forlovede vi os.« »Ja, men det er da ikke saa slemt,« indskyder jeg. »Aah, jo, ja, se de første 14 Dage var jeg overstadig lykkelig. Men saa kom Tvivlen. Har Du nu ogsaa baaret Dig rigtigt ad mod en saa ung Dame, der maaske mange lange Maaneder ad Gangen vil blive overladt til sig selv, naar jeg er paa Langfart? Men, ja der er saadan et meget stort men, har jeg diskuteret med mig selv, har jeg overhovedet Lov til at paatage mig nye økonomiske Forpligtelser, naar jeg har min Dreng, som hidtil har været mit et og alt, min Opmuntring at tænke paa i de ofte lange Timer ude paa Havet? Det er disse Overvejelser, som jager Søvnens bort om Natten og fylder mig med Angst og Sindsformørkelse. I de sidste Nætter har Tanken om at løse Knuden ved at tage Livet af mig næsten været min eneste Trøst. Saa var det imidlertid« — og han ser nu næsten kærligt paa mig — »at Mindet om Dem skød op i mig. Han kan maaske hjælpe Dig. Og — nu er jeg her altsaa. Jeg lægger min Skæbne i Deres Haand.« Han ser ligefrem eks-

tatisk ud, mens han siger dette, »og hvad De bestemmer, det vil jeg gøre.« Han synker fuldstændig forover, mens Taarer løber ned over hans feberrøde Kinder.

Saa stønner han: »Hjælp mig, Professor. De maa hjælpe mig. Jeg er bange for min Forstand. Slaar jeg op med den unge Dame, gaar hun maaske i Stykker, og svigter jeg min Dreng, faar min Samvittighed aldrig Fred.«

Det var vel nok en vanskelig Opgave, der her blev stillet mig. Løse den uden at volde Fortræd var vel umulig. Og jeg kendte jo kun lidt til min Klient, slet intet til de 2 andre Parter i Sagen.

Hans ængstelig spørgende Øjne hvilede paa mig i spændt Forventning. Selv var jeg ogsaa i en Tilstand af vag Ophidselse. Jeg skulde dog i Løbet af nogle Minutter nøje tænke Spørgsmaalet igennem, da 3 Menneskers Velfærd afgang af min Kendelse. Jeg maatte kunne klargøre i kortest mulig Tid baade for mig selv og for ham, hvorledes Sagen kunde og skulde løses. Jeg kom dog heldigvis hurtig til en Afgørelse og forelagde ham ufortøvet denne: »Den Kærlighed eller Forelskelse De føler for den unge Dame er vel næppe af en alt besejrende Styrke. For var den det, vilde De jo overhovedet ikke have behøvet mig som Hjælper. Saa vilde De selv have fejlet al Tvivl til Side og ladet staa til, ske hvad der maatte. Derfor maa De snarest mulig hæve Forlovelsen. Selv om den unge

Dame er glad for Dem, er hun dog endnu meget ung, særlig naar Aldersforskellen tages i Betragtning, og den Ensomhed, som venter hende i Ægteskabet vil næppe heller kunne skabe Lykke i det lange Løb. De vil altid sejle rundt med Samvittighedsnag, medens hun vil vedblive at være en ung ombejlet Dame, selv om hun ogsaa kaldes Frue. Endelig synes ogsaa jeg, at De skylder Deres Søns Fremtid al den økonomiske Støtte, som De med Deres dog stærkt begrænsede Indtægter forstaar at yde ham.« Med en betydelig indre Uro, men med fuldstændigt roligt Udseende og Stemme havde jeg nu redegjort for mit Synspunkt. Hvordan vilde han tage imod Kendelsen? Jeg var virkelig meget spændt derpaa!

Jeg kom ikke til at vente længe paa Virkningen. Den sammenkrøbne Skikkelse sprang i Vejret, et lyst Smil forjog alle Ansigtets Skygger, en næsten jublende Stemme raabte: »Tak, Professor! De har sagt det rigtige. Jeg føler allerede, som er en tung Byrde taget fra mig.« Jeg forfulgte min Sejr og skyndte mig at tilføje: »Men det maa ske endnu i Dag. De maa tale rent ud med den unge Dame og lægge alt klart frem for hende.« »Det skal ske! Tak, Tak! Jeg kommer igen i Morgen og meddeler Dem Resultatet.« Vi trykkede hinandens Hænder varmt, og han ligefrem fo'r ud ad Døren. Saa fik jeg nu have Taalmodighed til i Morgen. Selv om min Dom var nok saa

salomonisk, var det jo ikke derfor givet, at den unge Dame paa nærværende Tidspunkt var i Stand til at anerkende det. Det var dog muligt, at hun kunde tage Skade paa sin Sjæl, i hvert Fald lige straks, ved Forbindelsens bratte Afbrydelse. Og — kunde saa Kap-tajnen bære dette nye Chok? Det er let nok at give andre gode Raad. Men Virkningen er det oftest langt sværere at forudføle. Mennesker er nu engang ikke Maskiner.

Dog jeg kunde have sparet mig alle mine Bekymringer. Den Mand, som Dagen efter hilste paa mig, var en fuldstændig ny Person. Øjnene straaledede, Munden smilede, Ansigtifarven var naturlig, Stemmen frisk og Humøret højt. Han spruttede af Taknemmelighed. Skilsmissen havde selvfølgelig kostet Taarer, men den unge Dame havde dog hurtigt faaet Øje for, at af flere Onder var en Afbrydelse af Forlovelsen nok den mindste. De var gaaet fra hinanden som »Venner«, »og«, tilføjede den erfarne Verdenshavmand og Kender af den universelle kvindelige Sjæl, »naar det gik som det gik, skyldes det antagelig, at hun trods alt vedblivende haaber, at det skal blive godt engang endnu. Saa derfor er det vist bedst, at jeg omgaaende ser at komme af Sted med mit gamle Skib«!

»Men altid vil jeg mindes Professoren! To Gange har De nu været min Hjælper«. »Maatte det alligevel aldrig blive alle gode Gange 3«! indskød jeg til Afslutning.

»Uden Dem var jeg sikkert gledet ud af Livsspillet«! tilføjede han og sejlede væk — til nye Eventyr?

Ja, i dette Tilfælde lønnede det sig altsaa tilfulde at tage Ansvaret paa sig. Men ofte gaar det desværre helt anderledes, og saa er det Lægen, som kommer til alligevel at bære hele Ansvaret. Thi afvise Ansvaret kan Læger under ingen Omstændigheder. Fremfor alle andre har vi den uafvendelige Pligt til at hjælpe, saa langt vi evner, og hjælpe selv der, hvor ingen andre kan, tør eller vil.

Men: »Per ardua ad astra!«

SØLVBRYLLUP I LUND

Et Par af mine gode Venner, — han var Professor ved Lunds Universitet — fejrede deres Sølvbryllup, og jeg sad med en meget sympatisk og inspirerende Borddame ved Hjemmets Festbord og havde derfor let ved at komme i Stemning.

Brudgommen, der ellers var en af Nordens spiritu-
elleste og vittigste Talere, havde for en Gangs Skyld undladt at spille paa de sædvanlige Strenger; han holdt derimod en smuk og alvorlig — noget for alvorlig syntes jeg — Tale for sin Sølvbrud.

Et Par svenske Professorer havde desværre ikke løftet Humøret, men tværtimod gennem højtidsfulde, lyriske Taler gjort Stemningen endnu mere alvorlig, næh stille neddæmpet. Der trængtes, syntes jeg, til et mere løssluppet Indfald, og takket være min Borddames Indflydelse rejste jeg mig op og gav mig til at holde en Tale, der tog sit muntre Udgangspunkt i en mærkelig ydre Lighed mellem Sølvbrudgommen

og mig. Jeg paastod derfor, at hele denne Fest i Virkeligheden vistnok var en Fejltagelse, idet det formentlig ikke var ham, der var Sølvbrudgommen, men derimod mig!

Vi havde nemlig oprindelig, fortalte jeg, gjort hindeandens Bekendtskab, endnu som Studenter, i en kommunal Badeanstalt ved Rundetaarn, og Ligheden havde den Gang været saa paafaldende, at Bademesteren, naar vi optraadte i Adams Kostume, bestandig tog Fejl af os og ikke kunde finde ud af, hvem der egentlig var hvem.

»Ja,« sagde jeg sluttelig, »tilsidst var vi heller ikke selv i Stand til at kunne finde ud af det, og det var derfor meget muligt, at der virkelig havde fundet en Forbytning Sted, saaledes at det er ham, der er mig, og at jeg er den virkelige Sølvbrudgom. Derfor taler maaske endog, at Bruden først havde lært mig at kende og forelsket sig i mig, og senere, da jeg var blevet gift, havde giftet sig med ham, just fordi hun i ham saa mig.«

»Men hvem af os har nu Grund til at være mest glad, han — der, selv om det er som mig, altsaa har faaet hende og nu har været gift med hende i 25 Aar, eller jeg, som har undgaaet denne Katastrofe? Han, som nu er Fader til hendes fire prægtige Børn, eller jeg, som kan nøjes med at være Farbror?»

Herpaa turde jeg ikke give Svar, men enten jeg nu var ham eller mig, saa var jeg dog saa meget hans

Ven, at jeg kunde dele hans Lykke uden Misundelse og ønske dem begge et fortsat lykkeligt Samliv.«

»Naa, har jeg ikke Grund til at være tilfreds med Taleren, enten det nu var mig eller mig i ham, der holdt den,« spurgte jeg min Borddame. Hun var klog nok til kun at smile.

Jeg var heldigvis dog ikke den eneste, som beundrede Talen, for efter at Festtaflet var hævet, kom der en ganske fremmed, hidtil upaaagtet, men meget sød, ung svensk Frøken hen til mig, stak sin Arm ind under min og halede mig hen i en ensom Krog: »Farbror Daniel, Du är en tjusare, och efter Ditt tal har jag fått ett sådant förtroende för Dig, att jeg vill anförtro dig en hemlighet, som ingen annen människa ännu vet«, og hun saa med et Par skinnende blaa Øjne og et straalende Smil op paa mig. Saa hviskede hun, idet hun knugede min Arm: »Jag har i afton förlovat mig med husets yngste son, men,« tilføjede hun, »Du måsta lova mig att inte omtala det för någon, han skall först taga sin läkarexamen.«

»Nuvel,« svarede jeg, »det lover jeg, men kun paa een Betingelse!« »Og det är,« afbrød hun og spidsede Munden, somom hun ventede et Farbrorkys. Men Farbror sagde kun: »Paa Betingelse af, at jeg bliver bedt med til Jeres Bryllup.« »Det skal Farbror«, og — saa var det mig, der fik et Kys!

I hele fem Aar hverken saa eller hørte jeg noget til hende eller den unge Mand, men en vakker Dag fik jeg saa dog den lovede Indbydelse.

Det var fra en svensk Rektor og hans Frue ved en
smaalandsk Højskole. De indbød mig til at overvære
deres Datters Bryllup med den omtalte Dr., og der

stod tilføjet disse for mig saa morsomme Linier: »I
anledning av vor dotters löfte till Hr. Professoren från
hennes svärföräldras silverbröllop.«

Det kunde jeg da ikke modstaa, og jeg kom til et

ægte svensk Landbryllup. Jeg skal imidlertid ikke trætte med en Skildring af selve Bryllupsfesten. Jeg mindes, at jeg i Toget paa Vejen op til Bryllupet kom i Samtale med en yngre svensk Frue, der tiltrak sig min Opmærksomhed, ikke blot paa Grund af sin elegante Rejsedragt og stilige Apparation, men navnlig, fordi der i hendes Øjne var et saadant Udtryk af Fortvivlelse, at Nerverlægen trængte Privatmanden til Side.

Da hun hørte, hvem og hvad jeg var, kastede hun al Forbeholdenhed til Side og gav sig til at fortælle sit Livs Historie. Jeg mindes selvfølgelig ikke denne i dens Detaljer, men jeg husker, at det faldt i min Lod at raade hende i den Sag, som fyldte hendes Sind. Hun havde nemlig opholdt sig i Paris i flere Aar og havde der truffet en svensk Diplomat, som hun havde levet i lykkeligt Kammeratægteskab med, indtil han var blevet kaldt tilbage til sit Lands Udenrigsministerium og havde overladt hende til den Ensommes Skæbne.

Et mislykket Selvmordsforsøg laa et Par Aar tilbage, og hun havde lært at resignere, men saa havde hun faaet at vide, at han, der stadig var ugift, atter skulde ud i Verden, og Tanken om, at han derude igen kunde træffe en ny Kammerathustru, havde været ligeved at gøre hende sindssyg. Det var dette, som drev hende hjem for at faa »den afgørende Samtale« med ham. Mit Raad til min »nye« Klient var, at hun

ikke skulde trænge ind paa ham og ikke træde i nyt Kammeratægteskab til ham nu, men at hun skulde lade ham forstaa, at hun var villig endogsaa til dette, hvis hun maatte følge ham til hans nye Post, for Livet uden ham havde mistet al Værdi.

»Det var, som talt ud af mit Hjerte,« sagde hun under Taarer, og da vi skiltes, jeg skulde jo ud undervejs, lovede hun at lade mig vide Udfaldet af hendes Kamp for Lykken.

Et Par Maaneder efter fik jeg virkelig ogsaa et Kort, hvorpaa der stod trykt paa fransk »Baron og Baronesse X takker for al udvist Venlighed i Anledning af vort Bryllup«, og bagpaa stod med Blyant kun eet eneste Ord — Ordet »Tack« —!

Naa, men jeg kom altsaa til Bryllup og tænkte ikke mere paa min Jernbanekonsultation. Jeg morede mig storartet, for hvad er morsommere end at komme til Fest i Sverrig mellem Svenskere og skønt fremmed at blive betragtet som alles nære Paarørende, som »Farbror Daniel«. Ogsaa ved denne Fest fik jeg Brug for Nervalægen. For efter Festmaaltidet bragte 60 unge Piger, der boede paa Højskolen, Brudeparret deres Hyldest i Form af et Fakkeltog. Tilfældigvis stod jeg ved Siden af Brudeparret, da Toget marcherede frem, og Bruden bad da sin Mand om at gaa med sig ud og holde en lille Tale til Fakkeltænderne. Men underlig nok vægrede han sig derved; han kunde ikke holde improviseret Tale! Hun bad,

hun tryglede ham, hun bønfuldt ham tilsidst under Taarer om at følge med, men han stod stejlt paa sit »Nej«. Da greb jeg ind, som den ældre Kollega overfor den unge, og talte indtrængende Ord til ham om, at det i et Ægteskab betød mere at forstaa at føje sig end at sætte sin Vilje igennem. En Læge burde ikke have Mindreværdskomplekser. Og pludselig var det, som om en Taage lettede fra hans Ansigt, han lagde sin Arm om min Hals og sagde: »Jeg skal aldrig glemme Farbrors Ord.«

Et lykkestaalende ungt Par stod foran Faklernes gyldne Lys og i fine, følsomme Ord bragte han sin Tak og afsluttede med et »Leve min lille Brud.«

Om Brudeparrets senere Skæbne ved jeg kun, at den er lykkelig, og at han er blevet en stor Læge.

Væk med alle dumme Komplekser.

TE QUIERO

(Jeg elsker Dig.)

Titlen paa Historien lyder maaske noget højtideligt, saa jeg vil straks forberede Læseren paa, at den alligevel ikke danner Indledning til et tragisk Drama med Duel og Drab, skønt det vel nok en Overgang kunde se helt faretruende ud. Historiens »Helt« beholdt Livet, men rigtignok mindre paa Grund af sit Mandemod end som Følge af sit diplomatiske Talent.

Døm nu selv.

Ved et større Middagsselskab hos rigtig gode Venner sidder ved min højre Side en ung udenlandsk Diplomater. Hun er af tysk-spansk Oprindelse, gyldenblond og saare indtagende. Hun sprudler af Liv og er let til Latter. Hun kan tale »alle« Sprog, ogsaa og ikke mindst Øjnenes, et desværre tit misforstaaeligt Sprog. Hun er gift med den spansk-amerikanske Diplomat, som sidder skraas overfor mig ved Bordet. Han er af Ydre hendes polare Modsætning. Mørk af Lød, kulsorte Glødeøjne, kraftigt og kruset, blaasort

Haar og et fikst lille sort Overskæg. Øjensynlig lidenskabelig af Temperament og i Besiddelse af en meget udtryksfuld Mimik. Vel dobbelt saa gammel som Fruen — i det mindste —. Jeg har aldrig før været ude for min Senora, kender ikke det mindste til hendes tidligere Livshistorie, men naar man er ude for en charmerende Partner, kan selv en ældre Kavalier ikke undgaa at blive opstemt. Fortroligheden imellem os vokser derfor hurtigt, og allerede ved Fischen be-
 tracter vi hinanden som rigtig gamle Venner. Let og fint gaar Samtalen os imellem, trods det fremmede Sprog, og der er jo det, at man lettere i et fremmed Sprog kan udtrykke sine Følelser i poetiske, maaske endda lidt mystiske Vendinger, fordi ens Ordforraad er saa knapt. Jeg maa virkelig have sagt noget vittigt, thi pludselig slaar Senoras Munterhed ud i en højlyd Latter, der med et paakalder hele Bordets Opmærksomhed. Og oh Ve! i det samme stivner hendes Træk, og se tvers over Bordet faar jeg Øje paa et Par luende, flammende, natsorte Blikke, som stirrer rasende over paa mig. Der gaar en Gysen gennem mit uskyldshvide Hjerte, og jeg føler det, som har en Lynstraale berørt mig.

· Det bliver da heller ikke bedre ved, at Senora hvisker til mig i det fremmede Maal: »pas paa, min Mand er vanvittig jaloux paa Professoren, blot han ikke laver Skandale.«

Uha! Jeg synes at læse Mord i hans sorte Øjne!

Resten af Samtalen føres let forstaaelig med Sordin. Da jeg imidlertid har faaet sundet mig noget ovenpaa Choket, slaar det ned i mig, at jeg maaske kan afværgе den truende Duel ved allerede nu at gøre Brug af det Vaaben, som Veltalenhedens Gudinde skæn-

kede mig i Vuggegave, nemlig min snaksomme Tunge. Endnu lidt svag i Knæene slaar jeg paa mit Glas og rejser mig og holder en lille Tale paa Dansk. Heldigvis da, at Diplomatparret forstod vort Sprog. Idéen til Talen er pludselig skudt op i mig, en Erindring fra min Ungdoms Dage, da Syngespillet »Farinelli« hørte til det kgl. Teaters faste Repertoire. Jeg begynder med det udødelige Citat herfra, som jeg selv finder saa passende til Lejligheden:

om spanske Piger
 et Rygte siger,
 at let for Smiger
 de giver Køb,
 men naar de fanges,
 ja, naar de fanges,
 saa gaar der manges
 Forstand i Løb!

»Nu,« føjede jeg til, »vi Nordboere kender intet til Smiger, og hvad vi siger om smukke Piger, det staar vi ved. Men jeg er Sjælelæge, jeg er bange for at lade mig fange, for jeg vil ikke give min Forstand i Køb. Min psykologiske Erfaring faar mig imidlertid til bedre end andre at forstaa, hvilken Lykkens Pamphilius Senior var, da han mødte sin »spanske Pige«, og ogsaa jeg kolde Nordbo føler forstaaende, at han maatte sige til hende: »Te quiero.« (Ord som Senoraen havde lært mig kort i Forvejen). Jeg lykønsker Dem Senior til at eje denne »gyldne« Skat, og jeg opfordrer derfor Selskabet til et »Leve den spanske Duo.«

Jeg havde læst Ængstelse i alle mine Bordfællers Øjne, og ganske særlig i Værtens, da jeg rejste mig. Aah, men nu lyste en sydlandsk Sol over alle Ansigter, og Senior tilsvor mig over Bordet evigt Venskab. Stemningen var ikke længer »krydret med spansk Peber«. Og saa, hvad blev saa vel Resultatet af denne

straalende Sejr? At »min spanske Ven« for Livet til den Grad lagde Beslag paa mig hele Aftenen, at jeg slet ikke fandt Lejlighed til at tale med Senora og saaledes ikke kunde tilhviske hende for egen Regning de skæbnetunge Ord: »Te quiero«.

ET DIPLOMATISK NEDERLAG

Min Gæsteoptræden indenfor Diplomaterverdenen har ikke været særlig straalende. Kun en enkelt Gang kom jeg i nærmere Kontakt med det franske Gesandtskab, men nogen Indflydelse paa Frankrigs politiske Skæbne fik det absolut ikke. Navne turde iøvrigt være overflødige, for det er jo mig selv, der her som i mine andre Historier søger at være Hovedpersonen.

Det er vel nu nogle Aar siden, at en stærkt fransk-interesseret Bekendt af mig, en yngre Frue, en Dag kom og sagde til mig: Kære Professor, De skal til five o'clock tea paa Søndag i den franske Legation.«

»Aldrig,« sagde jeg skarpt afvisende, »slige Steder har jeg intet at gøre.« »Jo,« svarede hun uberørt af min Afvisning, »De maa gaa, for Byens mest repræsentative Læger er indbudt. Det er tænkt som en ud-søgt »Lægethe«.«

Se, se, hun kendte altsaa min Forfængelighed. Selvfølgelig sagde jeg nu ligesaa imødekommende: »Vel, saa kommer jeg!« Og jeg kom og blev forestillet for

Gesandtparret, og jeg morede mig udmærket, ja, jeg havde endogsaa Mod til at aflevere nogle af mine desværre ikke saa lidt berygtede Flovser.

Saaledes kom der pludselig en ualmindelig lille Attachéfrue henimod mig med et Fad med Kager, og straks var jeg der med Udraabet: »Ah voilà »la petite« qui vient en mangeant!» Jeg saa mig stolt om efter Bifald, og nogle danske Damer af det ægte Bourgeois var ogsaa saa venlige at trække paa Smilebaandet. Lidt efter kom en anden Dame glidende henimod mig. Denne Gang en høj, slank Frue i flagrende hvide Gevandter med sitrende Espriter i Haaret. Hun standsede lige foran mig. Det var selveste Madame l'ambassadrice! Jeg standsede ogsaa og stirrede forventningsfuld paa hende, men hun bevarede Tavsheden. Derved blev hun intet anende den overlegne, for jeg kan ikke tie længere Tid af Gangen. Lynsnart sagde jeg saa til mig selv: »Du maa sige noget, og hvis du siger noget maa det være noget, som straks kan gøre Indtryk paa hende!«

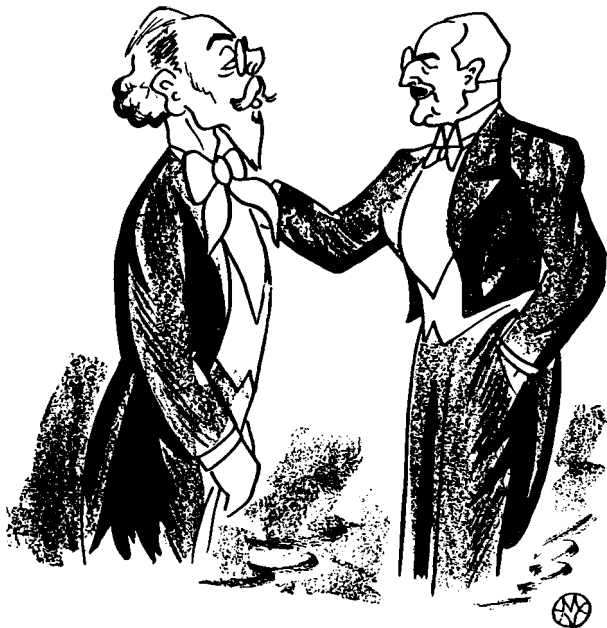
Saa brast det ud af mig: »Madame, comme vous êtes belle. Vous êtes comme une réve, comme une peinture vieille!» Av, ikke anede jeg paa dette Tidspunkt, at jeg i Stedet for at være den galante Kavaller havde tilføjet hende en alvorlig Krænkelser. Jeg skulde have sagt antique og ikke vieille! Hvad svarede Madame til Gengæld, den ikke helt unge Madame? Hun rødmede, saa forlegen ud og mumlede kun:

»Musique dans le salon.« Det var det hele, og saa svævede hun videre. Jeg følte mig ærlig talt noget nedslaaet over, at der ikke var kommet mere ud af mit Galanteri, og jeg traskede ret uoplagt ind og satte mig ensom til Rette i et Kabinet, der stødte umiddelbart op til Musiksalonen. Her sad jeg og afventede Koncertens Afslutning for diskret at kunne forsvinde, slagen Mand som jeg var.

Koncertens sidste Nummer, russiske Sange, var foredraget af en russisk Sangerinde. Iført en klædelig Bojardragt sang hun til Slut til Glæde for det overraskede Publikum en af Jeppe Aakjærs »Rugens Sange«. Det var ligesom mit Livsmod vendte tilbage ved at høre de danske Ord og Toner, og jeg mumlede halvhøjt: »Tænk, er det russiske Sprog virkelig saa let at forstaa. Jeg forstaaer jo hvert eneste Ord.«

I det samme faldt mit Blik paa en høj, mager Dame, som jeg troede hørte til i den fremmede Diplomaterverden og derfor ikke havde ænset. Men nu stod hun og nedstirrede mig. Hun saa ned med et iskoldt Blik, og med hørlig Foragt i Stemmen udbrød hun paa Pæredansk, ret somom hun talte til en aandsvag: »Men Gud, det var jo dansk (ikke a) hun sang!« Efter dette nye Nederlag kunde jeg ikke mere, og min indre Stemme sagde: »Du hører ikke hjemme i fornemme Kredse, Du maa hellere ubemærket stikke af.« Som tænkt, saa gjort. Jeg rejste mig for at finde Døren. Men man skal aldrig give efter for Mindre-

værdskomplekserne. Se, i det samme kommer Madame ind fra Salonen med hele Tilhørerskaren i en Halvcirkel omkring sig, og — oh Under! — hun gaar lige hen til mig. Ligesom første Gang standser jeg

selvfølgelig ogsaa, og, medens vore Øjne mødes, stopper hele Skaren, hvori mange af Byens mest fremragende Læger, op samtidig med hende, afventende, interesseret.

Madame tager mig under Armen og siger højt:
»M. le professeur, venez avec moi dans l'autre salon.

J'ai quelque chose a vous dire!« Og pludselig sidder nu Madame og jeg helt for os selv i en Sofa og taler utvungent og fornøjeligt sammen som gamle Bekendte. Min Hilsen fra før havde — syntes det altsaa — dog gjort et andet Indtryk, end jeg havde antaget. Velfornøjet og selvtilfreds vandrede jeg kort efter hen over Kongens Nytorv og troede, at dermed var min Berøring med Diplomatverdenen til Ende. Jeg skulde dog allerede næste Dag erfare, at saaledes var det ikke.

Dagen efter ringede min danske Protektrice mig nemlig op og indbød mig til Lunch næstkommende Søndag, og det sammen med selve Gesandtparret foruden naturligvis andre prominente Personligheder. »Hvad har jeg gjort, at jeg skal straffes saa haardt,« spurgte jeg i min intet anende Uskyld. »Joh,« lød den let ironiske Røst, »De har gjort et uudsletteligt Indtryk paa Madame og den lille Attachéfrue.«

»Hvorledes det,« spurgte jeg. »Jo, ser De,« svarede Røsten, »da I andre var gaaet, blev en lille intim Damecircle tilbage for at drøfte Festens Forløb. Den lille Frue sagde saa til mig: »En af Deres Landsmænd, en ældre, høj, smuk Herre sagde noget meget morsomt til mig«, og saa havde hun fortalt Historien om »la petite« vient en mangeant. »Hertil svarede jeg, som Deres forstaaende Veninde: »Der er kun En her i Byen, der kan sige saadan noget Nonsens, og det er Professor Daniel.« Lige efter fortalte saa Madame for-

nøjet, at der ogsaa var kommet en ældre, høj, smuk Herre hen til hende og havde sagt »comme vous êtes belle etc.«, og jeg sagde saa igen det samme: »Der er kun een o. s. v., der kan sige saadan noget Nonsens«, men,« tilføjede min Veninde, »en anden Gang skulde De dog passe bedre paa, hvad De siger, naar De taler fransk, for »vieille« var et uheldigt Greb i Gloseposen.« Det var dog ikke værre, end at det havde moret Madame, saa De har trods alt haft Succes. Derfor bliver De nu efter Madames personlige Ønske inviteret med til Lunchen paa Søndag. Da jeg nemlig spurgte hende, hvem hun ønskede at træffe, svarede hun kun, »De kan invitere M. le professeur«.

»Ih, saa kommer jeg rigtignok gerne«, afsluttede jeg Telefonsamtalen. Den følgende Søndag var hele den indbudte Kreds alt samlet, og man ventede nu i sulten Tavshed paa Æresgæsterne. Da kom Kaadheden op i mig, og jeg kunde ikke dy mig for med en alvorlig Stemme at spørge Selskabet: »Sig mig, kan man til en saa distingveret Person som Madame sige — Je vous aime, Madame —?«

Der var virkelig dem, der tog mig alvorlig og himlede op: »Det hverken kan eller maa De.« Æresgæsterne kom, Lunchen blev overstaaet, vi gik fra Spisestuen ind i den tilstødende Dagligstue, og da Kaadheden endnu sad i mig, gik jeg sporenstregs hen til Madame og gentog, efter at have takket for sidst, den Sætning: »Madame, venez avec moi dans l'autre

salon, j'ai quelque chose a vous dire.« Den elskværdige Frue fulgte mig straks uden Modvilje ind i en tom Stue ved Siden af, og her sagde jeg til hende: »Ditez moi, Madame, n'est-ce pas que je peux vous dire, que je vous aime! J'ai demandé mes amis, si je pourrais vous le dire, et tout le monde a dit, »Mais non, mais non!« Mais — quand je vous aime Madame?»

Den store Diplomatfrue riposterede med øjeblikkelig élan: »Il y a beaucoup des chambres dans votre coeur, M. le professeur!«

For een Gands Skyld magtede jeg, syntes jeg selv, Repliken: »Si, Madame, dans le département danois; mais dans le département français il y a seulement une et je vous l'offre.«

Madame, Diplomatfrue mere end blot af Navn, rakte mig smilende Haanden og sagde kun: »Vous êtes un grand acteur, mon ami! A bientôt.«

Desværre maatte jeg nogen Tid efter lukke det franske chambre de coeur af for bestandig, thi Madame og hendes Gemal blev forflyttet til et andet Land, men ved den store Afskedsfest, som var arrangeret i Anledning af Bortrejsen, kom selve Excellencen hen til mig og udtalte med fransk Galanteri sin Beklagelse over, at det kun var hans Frue og ikke ham selv, som havde faaet Lejlighed til at tale med mig i Fortrolighed.

»Det er desværre sandt, men ved Deres Excellence hvorfor?» Han rystede paa sit smukke hvide Diplo-

mathoved. »Fordi der beklageligvis altid har været Damer til Stede.«

Han lo, klappede mig venligst paa Skulderen og sagde: »Chevalier des dames.«

»Dit Fæ«, sagde jeg bagefter til mig selv om mig selv: »Nu har din kaade Tunge ødelagt din Chance for at blive »Chevalier de Legion d'Honneur«. Det blev jeg heller ikke.

BLANDT FRANSKE SKUESPILLERE

Som før berørt kommer der undertiden Misforstaaelser ud af at tale fremmede Sprog, og medens jeg beretter ovenstaaende Historie, kommer jeg pludselig til at mindes en anden Oplevelse, hvor det franske Sprog førte mig ud i en prekær Situation.

I Begyndelsen af Tyverne viste »Théâtre français« den danske Skueplads den Ære at lade en lille udsøgt Trup give Gæsteforestillinger med M. Ferauday som det lysende Midtpunkt. Selvfølgelig skulde de franske Gæster ogsaa besøge Hamlets Skueplads og Hamlets Grav, og derfor arrangerede et Par af Byens førende Blade en Rundtur til Helsingør, og jeg var saa heldig at være en af Deltagerne.

Ved Frokostbordet var jeg blevet anbragt ved Siden af en ældre og meget alvorlig fransk Dame, som var gift med en af Skuespillerne. Lige meget hvor meget jeg saa anstregte mig for at gøre Indtryk paa hende gennem mit slet ikke uefne franske Sprog, ja, lige meget, om jeg benyttede mig af Prosaform eller

den lyriske Udtryksmaade, lige meget om jeg talte alvorligt eller spøgefuldt, det var mig fuldstændig umuligt at gøre det ringeste Indtryk paa hende. End ikke et Smil — en Gestus — hun stirrede kun aandsfjern ud i Rummet. Jeg var naturligvis misfornøjet baade med hende og mig selv. Jeg var altsaa ikke i Besiddelse af den Charme, som kunde betage fransk Kvindesind. Først langt senere paa Dagen, da vi atter mødtes ude paa Kirkegaarden ved Krigsmonumentet, fik jeg Forklaringen, som i nogen Grad gengav mig min svækkede Selvtillid. Den ulykkelige Dame, der vidste, at der skulde være en Højtidelighed her ude, havde kun siddet og tænkt paa, at hun havde mistet to Sønner i Krigen, og først her ude forvandlede den fremmede, stivnede Kvinde til en ulykkelig grædende Mor. Nu blev vi gode Venner — ikke fransk — ikke dansk — blot to Mennesker —.

Inde ved Bordet havde jeg som vis-à-vis haft en yngre fransk Skuespiller. Under hele Maaltidet havde jeg godt lagt Mærke til, at han stadig holdt Øje med min Borddame og mig, ja, af og til smilede han ligesom opmuntrende til mig eller rystede deltagende paa Hovedet. Han var øjensynlig klar over Situationens Vanskeligheder, men at han foruden at være et medfølende Menneske tillige var en enestaaende Menneskekender, gik først op for mig da han sagde til mig lige efter at vi havde rejst os fra Bordet: »M. le professeur, vous êtes le plus grand acteur du monde!«

At en kendt Skuespiller fra Verdens Hovedteater kunde stille en saa træffende Diagnose gav mig Mod til at give mig i Kast med andre af de fremmede Gæster. Særlig havde en nydelig, ung Skuespillerinde, Madame Duflot, tror jeg hun hed, tiltrukket sig min Opmærksomhed, og nu fik jeg Mod til at gaa hen og efter en kort Præsentation sige til hende: »Madame, je vous admire, je vous adore, je vous offre mon coeur danois.« Hun mødte dette Udraab med et fornøjet Smil: »Je vous remercie, j'accepte votre don et je veux le placer dans le foyer du théâtre français.« Kunde jeg ønske mig en finere Form for Udødelighed?

Gjort endnu dristigere af Modtagelsen, gik jeg hen til en anden smuk Actrice og sagde akkurat de samme Ord, som jeg lidt før havde anvendt med saa forbløffende meget Held, og hun svarede saamænd omtrent med de samme Ord som hendes Medsøster.

Nogen Tid efter samledes Selskabet i Slotsgaarden paa Kronborg. I et Hjørne af denne stod 2 Damer, som vinkede mig hen til sig. Det var mine 2 nye »Veninder«. Hvad mon de vil mig? Jeg var nærmest smigret over det, men ak, der ventede mig ikke noget rart. De to Damer havde været saa bevæget af mine hjertelige Tilbud, at de var gaaet hen og havde fortalt det til hinanden! Tableau! Nu bebrejdede de mig min Uriddelighed. Der stod jeg med et temmelig flovt Udtryk, og hvad skulde jeg sige andet til mit

Forsvar end, at det var dem, som ikke rigtig forstod det franske Sprog.

Den ene af dem lod sig ikke formilde og gik bort — for stedse —, men den anden, Madame Duflot, den berømteste af dem, tilgav og holdt mig fast under Resten af Festen. Vi var virkelig blevet Venner, og dette fik jeg flere Aar efter bekræftet, da en dansk Journalist, som havde interviewet hende om hendes Besøg her i Landet, i en dansk Avis skrev — B. T. 1927 — at det eneste hun tydeligt erindrede var Hamlets Grav, Kronborg og — Professor D. J.

Skomager, bliv ved dit Sprog!

I LØVINDEKULEN

Begyndelsen paa Historien er en lille fornøjelig Afskedsmiddag for en af vore store Skuespillerinder, som stod overfor en længere Udenlandsrejse.

Værtinden fortjente i videste Forstand Betegnelsen »Den glade Enke«, thi hun havde en ualmindelig inciterende Indflydelse paa sine saare modtagelige Gæster. Ikke alene paa deres spirituelle Humør, men ogsaa paa deres Interesse for Bordets spirituøse Glæder.

Jeg var den eneste, som var præget af den graaende Borgerlighed i dette Selskab af ungdommelige Scenens Børn. Filisteren i mig havde lidt svært ved at følge med i den stigende, mer og mer overgivende Stemning, og det saa meget mere, som jeg altid har været en yderlig maadeholden Bacchusdyrker. Jeg havde derfor en Tid Følelsen af at være til overs. Jeg kunde ikke rigtig komme i Stemning, og forgæves prøvede jeg paa at charmere de to Damer, jeg sad imellem. Jeg mødte kun kølig Ligegyldighed.

Min Dame til højre, en nydelig Brunette, en kendt Skuespillerinde, vilde overhovedet ikke tage Notits af mig. Med rørende Udholdenhed vendte hun sig stadig bort fra mig, og da jeg blidt søgte at henlede

hendes Opmærksomhed paa, at hun var min Bord-dame, vendte hun mig Ryggen og gav sig i livlig Samtale med den Herre, der sad hende nærmest.

Spagfærdigt forsøgte jeg saa en bedre Lykke hos min Bordfælle til venstre, en blond, ung Forfatterinde, som imidlertid heller ikke vilde lytte til mig, da

Rivalen paa hendes anden Side øjensynlig bedre forstod Kunsten at behage. Men — kunde jeg i Længden lade mig dette byde?

Pludselig samlede jeg mig sammen, min i Længden ukuelige Selvfølelse flammede op, jeg rejste mig op og oplukkede for mine Veltalenheds Sluser. Jeg priste mine to Sidekammerater omkring Motivet fra en gammel kendt Revuesang: »Til hvilken Side hveranden Gang« — Jeg forsøgte saa upartisk som muligt at fordele Lys og Skygge til begge Sider, men midt i Strømmen af fagre Ord aabnede jeg saa pludselig et lille Kikhul ind til deres Sjæls inderste. Et lille satirisk Lysglimt, men Virkningen var overraskende, ja, endogsaa mere end jeg havde dristet mig til at haabe — ligefrem foruroligende. Den iskolde Brunette til højre kastede sig omkring, saa paa mig med vidt opspilede Øjne og udslyngede med kraftig, næsten for kraftig Røst: »Men Gud, De er jo klog!« Unægtelig en noget sen Anerkendelse. Hun maatte altsaa hidtil have henregnet mig til de Aandssvages Gruppe.

Og Blondinen til venstre slyngede sin højre Arm om min Hals og kvidrede: »Dengse er virkelig sød«, og saa trykkede hun sin røde Mund mod min Kind. Ja, mere skulde der ikke til for at give mig min selvglade Stemning tilbage.

Da vi kort efter rejste os fra Bordet, troede jeg derfor, at jeg rigtig skulde faa Lejlighed til at udfolde mig som Damernes Ridder. Det kom derfor som et

Tordenslag, da Damerne enstemmigt erklærede, at de havde bestemt sig for at lade Herrerne skytte sig selv og desaarsag agtede at laase sig inde i en af Stuerne for at drikke endnu et Afskedsbæger med den bortdragende Veninde. Forstaaeligt nok — maaske — men i mine Øjne »den mest ulyksalige Idé«!

Nu sad jeg der tilbage med fem kendelig omtaa-gede Herrer, som lod sig Kaffen og Likørerne smage og nød deres Cigarer i rolig Tavshed — ret længe kunde jeg ikke holde denne Torturtilstand ud — og jeg tænkte derfor paa, som den slagne Mand — i Stilhed — at forlade Valpladsen. Saa syntes jeg allige-vel, at jeg maaske dog forinden burde gøre et Forsøg paa at trænge ind i Damernes Lejr.

Her hørte jeg rettelig hjemme, vidste jeg selv. Jeg listede mig derfor hen og bankede paa den laasede Dør. Flere Gange maa jeg gentage min Banken, inden Døren aabner sig, endda kun paa Klem.

En hviskende Kvindestemme spørger: »Hvem der?«

Svar: »Den store Profet.«

»Hvilken Profet?«

»Daniel fra Løvekulen.«

»Hvad vil De?«

»Inklades hos Løvinderne.«

»Hvorfor?«

»Fordi jeg ikke kan holde ud at sidde mellem de sovende Hanløver — jeg længes efter Løvinder.«

»Vent« — og Døren gaar i Laas, Minuter hengaar. Minuter fulde af Spænding og Ophidselse. Paany gaar Døren op, og denne Gang paa vid Gab. Stemmen forkynder:

»Du kan indlades, men med tilbundne Øjne — saa vil Du erfare din Dom.«

Med tilbundne Øjne træder jeg forventningsfuld ind. Se kan jeg ikke — men jeg hører leende Løvindeerne lege omkring mig.

Doms Forkyndelse:

»Vil Du herfra med Livet slippe,
Enhver en Lok af dit Haar skal klippe.«

Man snurrer mig rundt, jeg hører Lyd af klippende Sakse, men pludselig slipper de gribende Hænder deres Tag — jeg føler en kølende Luft slaa mig imøde, og alle Lyde omkring mig er hørt op.

En bange Anelse griber mig — jeg river Bindet fra Øjnene og se — jeg staar alene ude i den tomme Entre — Døren indefter er lukket — jeg hører Løvindeerne brøle af Latter — men ingen lukker op. Det blev altsaa Straffen for mit frække Forsøg paa at trænge ind i Løvindekulen.

Slet og ret hældt ud — dog med Lokkerne i Behold.

Det var en »lille Profet«, som forsvandt ud i Natens Mørke.

»HIDALGO«

En varm, sollys Sommereftermiddag — det er nu mange Aar siden — griber jeg en Dørhammer og banker paa Døren til en stor og tro Kopi af en Tropebungalow i et Villakvarter i Byens yderste Udkant. Døren aabnes og en dybt nejende Mulatkvinde modtager mig med et tandvisende Smil. Hun ved øjensynlig hvem jeg er, den store Læge man venter paa. Jeg kommer straks i Stemning ved Synet af hende, og min Forventning om at gaa en mærkelig Oplevelse i Møde stiger, da hun fører mig ind i en mægtig Havesal med faa og smalle Vinduer, en tillukket Havedør og en overvældende Mængde rørflettede Gyngestole. Jeg føler mig straks ligesom henført til et vestindisk Interieur. Ud af Indtrædelsesøjeblikkets Dunkelhed lysner nu frem en ældre, hvidhaaret og hvidskægget, mager Herreskikkelse. Han har lige rejst sig fra en endnu gyngende Stol og gaar mig imøde. Han præsenterer sig som Husets Herre og beder mig efter nogle faa Høflighedsfraser om at ledsage sig

ind til hans Ægtemage. Det er jo hende, mit Besøg gælder, og jeg ventede unægtelig nogle Oplysninger af ham, da jeg intet ved udover det, at hun skal være meget »mærkelig«. Jeg retter derfor et Spørgsmaal til ham desangaaende, men han ryster bare paa Hovedet og siger paa dansk, men med let vestindisk Accent, at han har maattet love sin Kone ikke at sige noget, men overlade alt til hende selv. Min Spænding øges yderligere ved denne besynderlige Indledning. Jeg faar dog saa meget ud af ham, at han har tilbragt største Delen af sit Liv som Embedsmand i Vestindien, at han allerede for mange Aar siden blev gift med sin nuværende Hustru, der var af spansk-vestindisk Afstamning, og at de først for nogle Maaneder siden var kommen til Danmark til denne Bungalow, som han netop for hendes Skyld havde ladet bygge og indrette i hendes Hjemstavns Mønster. Men mere vilde han ikke ud med. Gennem flere store Saloner naar vi saa frem til en lille Fløj af Huset, der synes at udgøre ligesom et Dværgrige for sig selv. Han banker paa en Dør, og gennem denne træder vi ind i et meget stort Værelse, der til min store Forundring er ganske mørkt, fraset en svag Belysning fra en Skærm-lampe i et fjernt Hjørne. Værelsets eneste Vindue er tæt tillukket med Skodder. Efter at være bleven fortrolig med Mørket opdager jeg en stor Himmelseng langs Væggen vis à vis Vinduet, og i et Hav af hvidt et lille, rynket Kvindeansigt med graabrun Teint og

sølvhvidt Haar. Et ubevægeligt Dukkehoved synes jeg lige straks. Men saa fanges jeg af to store, kulsorte Øjne, som stirrer mig i Møde. Manden nøjes med at præsentere mig og skynder sig saa med at forsvinde. Jeg hører Døren lukke sig efter ham og staar nu der et Stykke fra Sengen i oplagt Forventning. Øjnene vedbliver at stirre næsten hypnotiserende paa mig, men ikke en Lyd fra den tæt tillukkede Mund med de meget smalle blodløse Læber. Jeg betages til den Grad af denne mærkelige Situation, at jeg slet ikke føler Lyst til selv at sige noget, en for mig helt ny Oplevelse. Men tilsidst virker Fruens Tavshed noget irriterende, og denne Tavshed i Forbindelse med den beklumrede indestængte Luft i Værelset og det uhyggelige Mørke virker efterhaanden saa enerverende paa mig, at jeg er ved selv at føle mig som Patient. Pludselig samler jeg derfor min Energi sammen, vender den mystiske Dame Ryggen og iler hen til Vinduet, hvis Skodder jeg med et Knald slynger til Side, og hvis Klappedøre jeg aabner paa vid Gab. Jeg indsuger et Øjeblik Sommerdagens forfriskende Luftning og inddrikker Sollyset, der strømmer ind. Saa vender jeg mig om til Patienten, stadig intet anende om, hvorfor jeg egentlig er her, og hvad man egentlig venter af mit Komme. Til min Forbløffelse ser jeg nu i de stadig stirrende Kuløjne et helt nyt Udtryk, et Udtryk af ligefrem ekstatisk Tilbedelse. »Hvad har Du nu lavet?« siger jeg til mig selv, men jeg siger intet

til Damen; jeg smiler bare. Pludselig kommer Forløsningen! Hun aabner Munden og taler. Men kun et eneste Ord, et Ord, som er lige ved at give mig et Chok: »Hidalgo«!! »Hidalgo«? gentager jeg helt forvildet. »Ja,« fortsætter hun paa et ejendommeligt Engelsk med et for mig ukendt Tonefald, spansk antager jeg, »ja, Hidalgo«, »Herre«! Dem vil jeg have til Læge. Her har allerede været en lang Række af Læger for at skulle hjælpe mig, men jeg har omgaaende sendt dem alle bort igen. De var alle saa danske, saa danske, og jeg kan ikke udstaa den danske Type, den danske Form, den danske sjælelige Indstilling. Men De, Professor, De virker helt anderledes. De ligner en Grande af Spanien, en Hidalgo. Fra det første Øjekast syntes jeg om Dem. Og nu skal jeg aabenbare for Dem, at De ved at lukke Vinduet op og lade Lyset komme ind har krænket mig saaledes, at hvis en anden havde gjort det, selv min Mand, vilde jeg have skreget af Dødsangst og Raseri. Men Dem tilgiver jeg alt, for De er min »Hidalgo«!«

Jeg indkasserede, skønt endnu uforstaaende, Sejrens Laurbær, men — »hvad ligger der bag hele denne romantiske Scene?« Jeg beder hende nu om at fortælle mig sin Historie, og det gaar hun beredvillig med til.

Kortelig gengivet gik hendes Bekendelser ud paa, at hun kun med den største Uvilje var gaaet med til at forlade sit Tropehjem, og da hun saa endelig

naaede hertil, var Vinteren lige i Færd med at blive til Foraar. Lige fra første Færd var hun bleven besat af en altovervældende Hjemlængsel. Det danske Klima, den danske Natur, de danske Mennesker, de danske Livsformer, ja, alt hvad dansk er, var straks bleven hende til den Grad imod, at hun allerede efter faa Ugers Forløb havde isoleret sig fra alt og alle og søgt Skjul i sin Bungalow. Da hun ikke kunde taale Dagens Lys mere, havde hun gjort alt for at lukke Lyset og navnlig Solskinnet ude. Ydermere havde hun om Dagen forvandlet sit særlige Soveværelse til et Mørkekammer, hvor alt Lys var holdt borte, og her tilbragte hun hele Dagen i sin Seng. Først naar Solen var gaaet til Hvile, begyndte hendes Dag. Saa først stod hun op og gik ind i Salonerne. Først ved Midnatstid spiste hun til Middag, og Natten tilbragte hun ved sit Flygel eller med at lægge Kabaler. Var Vejret fint, gik hun ene rundt i sin Have, særlig naar Maanen lyste. »For«, sagde den meget intelligente Dame særdeles vittigt: »I am not lunatic*), I am solatic!«

Se, om alt dette havde jeg været uvidende den Gang jeg impulsivt gav efter for en »lys« Idé ved at aabne for Lys og Luft. Og godt, at jeg havde handlet i Uvidenhed og Uskyld, for ellers havde jeg

*) I gamle Dage fik Maanestraalerne Skyld for at være Aarsag til Sindssygdом, derfor hedder paa Engelsk sindssyg »lunatic« efter det latinske Luna (Maane).

vel ligesom alle andre bøjet mig under hendes syge Vilje. Nu gik det jo, som før beskrevet, stik modsat af al Beregning. Hun havde, paavirket af mit Hidalgo-ydre, tillagt mig ganske magiske Kræfter. Jeg blev Helt og Befrier uden nogen bevidst Indsats. Men der var jo ikke andet at gøre end at forfølge Sejren, nu da jeg engang af den blinde, men gunstige Skæbne var bleven Situationens »Hidalgo«.

Da jeg ikke kunde godkende Fruens Diagnose »not lunatic«, blev det min Opgave at forvandle Nattens Dronning til en almindelig, sund og glad Dagslysdame, og dette lykkedes uden større Besvær. Ikke blot blev hun en fornøjelig og omgængelig Hustru og Husfrue, men hendes Psyke blev ogsaa dansk farvet, ja hun endte med at blive en lidenskabelig Beundrer af det danske Smil, den danske Naturlighed og den danske Natur. Her var jeg jo ogsaa saa heldig at faa Støtte af den ægte danske Højsommer. Den smagte altid af Troper!

Til Tak fik jeg Lov til at vedblive at være hendes Ven i den halve Snes Aar, hun endnu levede. Men — Hidalgoen blev hurtigt afskediget »i Naade«.

**Kun Lykke og Forstand i Forening
giver Livet dets rette Mening!**

»ENGLEØJNE«

En god Ven af mig, en meget anset Forfatter, fejres af en Kreds af Forfattere, Digtere, Skuespillere af begge Køn med en Middag i Anledning af hans 50-Aars Fødselsdag. Fødselsdagen var ganske vist Dagen derpaa, men da denne var en Søndag, foretrak han at lade sig hylde om Lørdagen, for saa kunde han jo glide ind i Fødselsdagen i lys Feststemning.

Herlige Taler, fulde af Aand og Skæmt, af Alvor og Satire, baade fra skønne kvindelige og mandlige vittige Læber havde fyldt Sindene med en glad og løftet Stemning. En saa glad og løftet Stemning, at end ikke Fødselarens afsluttende saare dramatiske Takketale, som kun varede en Bagatel af 35 Minutter, havde virket afsvalende, tværtimod.

Nu sad vi ved Kaffen, og for en Gangs Skyld havde jeg anbragt mig ved et Bord, hvor der kun sad Damer, og derfor blev jeg ufortjent Kredsens Midtpunkt. Dette virkede selvsagt stimulerende paa mig, der som Afholdsmand behøver spirituelle fremfor spirituose Stimulanser. Jeg udfoldede mig, og det vil desværre sige, at Munden ikke staar paa mig, og at jeg

i Reglen først standser, naar jeg ikke kan undgaa at se, at Tilhørerne synker sammen i adspredt Fjernhed. Men i Aften var jeg mer end sædvanligt oppe, og jeg havde en Følelse som en Skuespiller, naar hans Publikums forstaaende Bifald strømmer ham jublende imøde.

Pludselig var det saa, som jeg blev ramt af et elektrisk Stød. En nydelig — bekendt — Dame af ubestemt, men fængslende Alder, en Kunstnerinde, som ellers boede i Paris, og som jeg derfor aldrig havde truffet før, udbryder nemlig pludselig helt ekstatisk: »Men Professoren har jo Engleøjne!«

Vel har jeg hørt meget i mine Dage, men noget saa forvirrende havde jeg aldrig hørt før, og jeg tabte et Øjeblik min aandelige Balance, saa jeg ikke vovede at spørge hende, om det var uskyldige Engle eller faldne Engle, hun sigtede til. Jeg følte mig i hvert Fald, som om jeg var kommen op i en Himmel, selvom ikke just det var i den syvende, og henreven fornam jeg de andre Damers forstaaende Sympati. Jeg var derfor vældig oplagt, da jeg kort efter, mens Kl. slog 12 paa Festsalens Ur, kunde slaa paa mit Glas og holdè den egentlige Fødselsdagstale.

Jeg følte mig saa paavirket af min egen inspirerende Veltalenhed, at jeg, da Talen sluttede, stod et Øjeblik som beruset, med lukkede Øjne, mens Bifaldet brusede omkring mig. Og saa, pludseligt, føler jeg to nøgne Arme lægge sig om min Hals, og en hed Kvindemund trykke sig fast imod min!

Hvem var denne Vampyr? Jeg aabner hastigt Øjnene for at se. Foran mig — ak! — staar en noget graanet Dame, ikke nogen Skønhed, nej en fuldmoden Frøken med et Par slørede Øjne, stærkt blus-

sende Kinder, spiritusduftende Aande. Der skulde desværre ikke lang Tid til at forstaa, at »Vampyren« var beruset, uomtvisteligt endda meget beruset, saa at hun straks efter maatte bæres ud af Festlokalet.

Det er vel forstaaeligt, at min Selvbegejstring sluktes i samme Nu, og at det var en fuldstændig nøgtern ældre Herre, som skyndsomst bød Farvel.

En ældre Herre bør lade alt Drømmeri fare! Men mon det alligevel lønner sig bedst altid at holde sig ved Jorden?

LUFTENS DATTER

Naturligvis har jeg ogsaa maattet prøve Fornøjelsen ved at flyve. Da jeg imidlertid aldrig har truffet noget Befordringsmiddel, som ikke paa et eller andet Tidspunkt har gjort mig »søsyg«, mente jeg det klogest at indskrænke min Sportsbedrift til en Flyvning mellem København og Malmø. 12 Minutter, mine Damer og Herrer, men alligevel Minutter, som jeg aldrig kommer til at glemme. Ikke fordi jeg bagefter har kunnet prale af at have fløjet, ej heller fordi jeg ikke blev luftsyg, men paa Grund af det Æventyr, som hændte mig paa Flugten. Jeg startede Søndag Morgen i September ved 7-Tiden i straalende Solskin. Jeg var alene, ja, saa ene, at jeg end ikke havde betroet det til noget levende Væsen, at jeg agtede mig ud paa denne farefulde Færd. Det var dog Synd, om mine Nærmeste skulde gaa i Dødsangst for min mulige Undergang. Nuvel, jeg satte mig til Rette i Kabinen, og da jeg saa mig om i denne, viste det sig, at den kun rummede en eneste Passager til foruden mig

— en Dame — skal vi sige af middel Alder og med et beroligende Udseende. Vi steg op, vi begyndte at flyve henover Amager: »Tænk,« sagde jeg henrykt til mig selv, »Du har det jo storartet.« — En kaad Stemning greb mig, jeg fik en ubændig Lyst til at drage den fremmede Dame med ind i min løftede Stemning. Jeg præsenterede mig overfor hende, nærmest for at lade hende forstaa, at hendes Skæbne havde ført hende sammen med en højtstaaende, eller skal vi sige højtflyvende Mand, og saa sagde jeg til hende: »Frue, kunde De ikke tænke Dem at danse lidt med mig.« Naa, der er maaske nok enkelte andre end Damen, der vilde se forfærdet ud ved en lignende Henvendelse i en lignende Situation. Damen saa paa mig, ikke som det var en berømt Professor, der var ude for at lufte sig, men som var hun spærret inde med en gal Mand. Hun fremstammede kun det ene svenske Ord »hvarför?« »Jo,« svarede jeg venligt, »jeg vilde saa gerne senere hen kunne prale af, at jeg har danset med »Luftens Datter.« Da lo Damen hjerteligt, Angsten svandt ud af hendes Øjne og hun rejste sig gudhengivent, nejede for mig, og vi gjorde saa sammen nogle faa Dansetrin, til en selvnynnet Melodi. Saa satte vi os leende ned igen, og jeg fik nærmere at vide, hvem hun var, en ugift svensk Dame, som boede sammen med sin gamle Moder paa en Landejendom i det sydlige Sverige. Kort efter stod vi begge uskadte paa den svenske Jord. En pragtfuld

Bil parkerede i Nærheden. Den viste sig at tilhøre »Luftens Datter«, og hun var nu saa venlig at opfordre mig til at køre bort med hende for at hilse paa hendes Mamma. Ja, »hvarför« ikke? Det var allenfals morsommere end straks at vende tilbage med Baaden til København, hvor ingen savnede mig. Den gamle Frue morede sig saa kosteligt over Fortællingen om Datterens og mit Møde, at hun hurtigt gjorde mig til sin Ven, og, inden jeg efter en dejlig Middag tog bort, betragtede hun mig allerede som en saa nær Slægting, at jeg — selvfølgelig — maatte love at gaa med til hendes nær forestaaende 70-Aars Fødselsdag. Ved den store, straalende Fest var det givetvis mig, som førte Festens smukke, hvidhaarede Dronning til Bords. Jeg var jo hendes bedste og »ældste« Ven, og det tilkom selvsagt derfor mig at holde Festtalen. Den var maaske lidt vel luftig, men Melodien fra Luftfarten var ikke blevet væk og Danserytmen blev bevaret. Alle var enige om, at jeg maatte da have kendt hende i mange Aar. Og saa var det hele jo kun Resultatet af en forfløjen Idé! Men som mange Flyveture fik ogsaa denne en dramatisk og tragisk Slutning. Et Par Aar efter lod Luftdatterens Mor sig indlægge paa min Klinik, og det viste sig da desværre at hun led af en uheldelig Sygdom, som ogsaa kort efter medførte hendes Død. Man ønskede nu, at Ligbrændingen skulde finde Sted her i Byen, ja man bad ogsaa mig, Familiens »gamle Ven«, om at

holde Talen ved Baaren, endda en stor Kreds af svenske Slægtninge og Venner havde givet Møde. Efter at Sørgehøjtideligheden var forbi, opfordrede de elskværdige Svenskere mig dernæst til at nyde en Forfriskning sammen med dem paa en af Byens fineste Restauranter. I den Tro at det drejede sig om en kort Kop Farvel-Kaffe, gik jeg beredvillig med — Klokken var cirka 3 om Eftermiddagen, men jeg nægter ikke at jeg, som var i sørgelig Grad ukendt med svensk Skik, følte mig fuldstændig bestyrtet, da Dørene blev slaaet op til en stor Sal, i hvilken et blomsterpydet Festbord præsenterede sig. Ja, jeg — den eneste ikke festklædte — blev endogsaa opfordret til at føre »Luftens Datter« til Bords og til endnu engang for cirka 30 festpyntede Damer og Herrer at holde Mindetalen for min bortgangne Veninde. Min Tale rørte øjensynlig de Tilstedeværendes Hjerter, for næppe var jeg færdig, før samtlige Herrer gik i Række forbi mig og omfavnede mig, og derefter fulgte alle Damerne, som nu efter Tur gav mig et Kys paa Kinden. Herover geraadede mit Sind, som i Forvejen var noget trykket, dels paa Grund af selve Festens Karakter, dels paa Grund af min forfejlede, ufestlige Paaklædning, i saa hæftig Bevægelse, at jeg mistede min Selvkontrol og flygtede, ja rent ud sagt fløj ud igennem Salens Fløjdøre og lod »Luftens Datter«, min Borddame, i Stikken. Ak, for bestandigt!

Flyv Fugl, flyv!

SOLNEDGANG I HORNBÆKTOGET

En dejlig Augustdag tilbragt i Hornbæk i fornøjeligt Selskab! Men alligevel! En hel Dag paa Landet var nu anstrengende og trættende for et fanatisk By-menneske, selvom den havde bragt mig i Forbindelse med en hel Række muntre eller ejendommelige Mennesker, saasom berømte Forfattere, sære Teaterfolk, flirtende Damer med Sommersmil og Sommerfuglepaaklædning. Ikke sandt? Alle Steder er man velkommen, fordi man bringer Byens aandelige Atmosfære med sig, fordi de fleste trods al Landlyst dog ind imellem, hvor glade de saa nyder alle Sand- og Vandlivets Adspredelser, længes efter Byens Tone.

Men jeg, Bymenneske i Renkultur, var mæt af Dagen, jeg maatte hjem med 20-Toget, hvor meget mine gæstfri Venner end søgte at holde mig fast indtil sidste Tog. Næh, nu havde jeg nok af Landlivet, nu længtes jeg med eet uimodstaaelig efter Byen med dens langt friskere Luft og langt mere nerveberoligende Liv!

Jeg satte mig velbehageligt til Rette i Vognen, der var næsten tom, da Solen endnu stod paa Himlen, og alt endnu var smilende Dag. Jeg nød til at begynde med Freden, Friheden, Ensomheden, Minderne, men som den Selskabsfugl jeg nu engang er, følte jeg pludselig en uimodstaaelig Trang til at faa en Passiar med min Genbo, en yngre Dame af et særdeles tækkeligt Udseende.

Af og til strejfede hendes Øjnes venlige Udtryk mig, som om hun ogsaa følte en lignende Trang. Jeg var imidlertid klar over, at jeg aldrig havde mødt hende før, og tilbageholdende som jeg vel nok oprindeligt af Naturen maa siges at være, manglede der mig alligevel Mod til at indlede en Samtale. Jeg forblev derfor tavs trods alt, og hun ligesaa. Men saa kom Solen mig uventet til Hjælp. Pludselig farvedes Hav og Himmel med en straalende, glødende Rødme, og denne kaldte til den Grad paa det poetiske i min Natur, at jeg i samme Nu gav mig til at tale til min ubekendte vis-à-vis, fordi hun lykkeligvis sad saaledes, at hun vendte Ryggen til det skønne Syn: »De skulde nu alligevel vende Dem om og se paa Solnedgangen«, henkastede jeg.

Damen vendte sig skyndsomst om og vor fælles Beundring fjernede straks alle Hemninger. Et Øjeblik efter var vi inde i en hel fortrolig Samtale, som om vi var rigtig gode gamle Bekendte. Hun fortalte mig lidt efter lidt om sit Liv. Hun var gift med en Tekniker,

der, skønt dansk, var ansat langt borte i en mellem-amerikansk Oliekildestat, og at hun var hjemme paa Besøg hos sine Forældre. Hun skulde imidlertid snart vende tilbage, for hun var kun kommen hjem for at sætte sin Søn i Skole. Hun var ikke glad ved at skulle tilbage til Tropelandet, thi der var unægtelig skønest i Danmark.

Jeg sad og nød Forestillingen om, at jeg her var stødt paa en Person, der virkelig ikke kendte mig, og jeg nød min Inkognito. Jeg udfoldede mig derfor med en noget større Frihed, end jeg ellers plejer at gøre ved et første Møde, netop som man ellers kun gør det paa Rejser i Udlandet. Jeg skulde dog snart erfare, at jeg som saa ofte før (og efter!) havde hyllet mig ind i et fatalt Selvbedrag. Thi nu siger den Ubekendte: »Jeg kender forresten godt Professoren.«

»Gør De,« sagde jeg, og min Tone lød straks noget mindre frejdig, »jeg mindes ikke, at vi nogensinde har truffet hinanden før i Livet.«

»Nej,« svarede hun, »det er rigtigt nok, jeg har da heller aldrig stødt paa Professoren før, men jeg kender Dem dels fra Billeder i danske Aviser, Professoren ynder øjensynligt at være en omtalt Personlighed, men jeg kender Dem navnlig fra et Brev, jeg for et Aars Tid siden fik fra min Svigermor, og det handlede min sandten kun om Dem.« »Om mig,« sagde jeg forfængelig glad. »Ja, om Dem. Hun fortalte nemlig, at hun ved en Bryllupsmiddag havde haft en ualmindelig

underholdende, men ogsaa meget mærkelig Kavaller til Bords, og det var justement Herr Professoren. Ja, jeg husker da endnu, at hun skrev, at Professorens spøgefulde Tale formelig havde forvirret hende til den Grad, at hun havde ligget søvnløs hele Natten med kolde Omslag paa Hovedet! — Og det skal være en berømt Nervaløge, sagde min Mand til mig, da vi havde slutt Beretningen.«

Efter dette stimulerende Samtalestof gik Passiaren selvfølgelig endnu mere livlig og familiær, og jeg tror ærlig talt, at vi begge var lige kede af det, da vi kom til Helsingør og her skulde skilles, saasom vi desværre hver skulde med sit Tog indefter til Byen. Ventetiden var imidlertid heldigvis tilstrækkelig lang til, at vi endnu sammen kunde nyde en Kop Afskedskaaffe foran Jernbanehotellet. Jeg syntes saa, at Fruen, inden vi sagde Farvel, skulde have en lille Erindring med om dette vort alt for korte men saa lykkelige Sammentræf, og jeg fandt derfor frem et lille Amatørbillede af mig selv, som netop var blevet taget samme Dag, og bag paa skrev jeg saa disse historiske Ord: »Til Minde om en herlig Solnedgang i Hornbæktoget.«

Hvad sagde min Rejsekammerat til denne Gave? Ja, nu kommer Historiens Pointe, den som har gjort dette Møde til det »muntre Minde« som jeg aldrig kan glemme. Min Rejsekammerat med det tækkelige Udseende sagde saamænd ganske tørt — »Tak, det

vil jeg sende til min Mand!« Hverken mer eller mindre. Færdig. Skaaret totalt ned. Punktum. Finale. Solskinnet forsvandt, jeg var igen som saa ofte før i Livet bragt tilbage til Hverdagens solfattige Nøgternhed.

Solstraaleæventyret var forduftet ud af mit selvglade Sind! —

»Det vil jeg sende min Mand! — Det — vil — jeg — sende — min Mand!«

FORBUDEN FRUGT

At være alle tilpas det er der vel ingen der formaar, selvom der kun er Tale om selskabelig Omgang. Derfor er der sikkert ogsaa dem der vil smile lidt ironisk, naar jeg siger, at jeg altid har faaet Ord for at være den fødte Selskabsmand og den uforlignelige, eller som jeg selv, for at styrke Krediten, har yndet at kalde det, »den gudbenaadede Bordtaler«. Men alligevel er der dog de af mine Venner som ved visse Lejligheder har ment at min Selvglæde ikke altid var paa rette Plads, og at der blandt Gæsterne kunde være Personer, som slet ikke var modtagelige for eller kunde fatte min spøgefulde Aandsform, ja det er hændet mig flere Gange, at jeg samtidig med Indbydelsen modtog et strengt Paabud om, ikke at lade høre fra mig ved den forestaaende Festlighed. Det er imidlertid sværere end man maaske tror at holde Mund paa rette Sted, naar det ligefrem kribler i En for at lette sig for noget af det Stemningen beruser En med. Saaledes mindes jeg, at jeg engang blev bedt til en Mid-

dag, hvor Værtinden paa det strengeste paabød mig Tavshed, da hun ønskede at præsentere mig for en Samling af meget fornemme, meget alvorsfulde, meget formelle, meget korrekte og derfor vel ogsaa meget kedelige Damer og Herrer. Der var maaske dem der vilde have sagt Nej Tak til saa forstaaende Elskværdighed, men hvortil saa megen Højtidelighed, og man har jo godt af bestandig at lære noget nyt. Hvorfor altid ens? Et skal man i hvert Fald ikke ophøre med, og det er at være Dus med sig selv, eller med andre Ord frigøre sig for selskabelige Mindreværds-komplekser. Naa, saa skader det jo heller ikke med lidt Kritik og lidt Misfornøjelse her og der. Beundring kan man jo altid selv levere. Nuvel, allerede i Entreen forstod jeg, da jeg saa paa mit Bordkort, at der forestod mig noget meget alvorligt, og at jeg skulde sættes under skarp Kontrol, for jeg skulde gaa til Bords med en Dame af høj Byrd, høj Titulatur og meget høj Alder. Jeg hilste paa Værtinden, som skyndte sig at hviske — »ikke kaad i Aften.« Jeg hilste paa Værten, som hiskede: »ingen profetisk Selvdyrkelse i Aften.« Jeg bukker for min Borddame og meget alvorsfuld, men med en let indre Gysen, fører jeg hende, den ubekendte, til Bords. Vi talte venligt sammen, men hver Gang jeg prøvede mig frem med et af mine smaa selskabelige Succestricks eller med en af mine daarlige Vittigheder, følte jeg at jeg stødte Panden mod Uforstaaelighedens Mur. Stemningen

under de første tre af de fem Retter var behersket, og Værten havde vist en saadan Selvbeherskelse, at han end ikke havde budt velkommen. Hvem vilde i Længden kunne holde til at være under en saadan sjælelig Tvang? Ikke jeg — under alle Omstændigheder. Og da vi derfor stod foran den anden Ombæring af Stegen, kunde jeg ikke længere modstaa Trangen til at betage mine Bordfæller og mig selv med de spøgefulde Taabeligheder, som efterhaanden havde fortættet sig indtil Sprængning. Jeg slog paa mit Glas og rejste mig tøvende. Min Puls var lidt hurtigere end vanlig, jeg fornåm virkelig lidt af Debutantens Lampfeber. »Mine Damer og Herrer« lød lidt svagt, jeg følte fra hver Ende af Bordet Værtsfolkernes advarende Blikke, jeg følte Selskabets reservede Kølighed og alligevel: »Jeg maatte.« Og saa holdt jeg virkelig en rigtig nydelig, velformet og ikke altfor kaad eller selvglad Tale, en Tale der kaldte Smilene frem i de fornemme Masker og fik Vært og Værtinde til at nikke mere og mere medbilligende. Da jeg nu mente at fornemme at al Fornemhed var ved at vige, gav jeg mig ganske venlig til at fortælle, at mens de andre var bedt for deres egen Skyld, var jeg sikkert bedt for at blive skyldig, og derfor skyldte jeg mig selv at overtræde det Forbud mod at holde Tale, som var knyttet til min Indbydelse. For ikke sandt, naar der stod »Adgang forbudt«, paakom der En altid en Trang til at gaa ind paa det forbudte Sted, og derfor

havde jeg forstaaet, at jeg skulde trodse Forbudet. »Ja, da jeg nu befinder mig inde paa forbudt Grund, i denne Kreds af taknemmelige og muntre Gæster, vil jeg sikkert faa alle med mig, naar jeg nu udbringer et Leve for vor Værtinde og Vært.« Sjælden har jeg hørt hjerteligere Hurraer end de tre, der nu fulgte. Værtfolkets Ansigter ligefrem lyste, da de tilraabte mig Tak. Stemningen steg i Løbet af 0,0 indtil Høj-røstethed. Det var ikke længere en Kreds af fornemme Mumier, men et Selskab af ligefremme, naturlige, glade Samspisere. Jeg ligefrem svulmede af Selvstolthed, til den Grad endogsaa at jeg fik Vovemod til endnu en Gang, ved Desserten, at rejse mig og give Damerne al det smukke, som med Rette tilkommer dem.

»Saa endte du dog med som sædvanligt at blive Situationens Herre,« sagde den glade Vært, da jeg lidt angerfuldt smilte: »Forbuden Frugt.«

INDHOLD

Mands Vilje Barns Himmerig	7
Professorinden og Spejldamen	13
»Ja og Nej«	17
Kvinde, stat op	23
Indebrand i et ældre Hus	28
»Agursje«	33
Det ulyksalige Ringspill	40
Et Eventyr i Lorryhaven	46
Fløjskraven	51
Tout occupé, Madame	55
»Fru Caroline«	64
En billig Kop The.....	69
En Skipper i Havsnød	73
Sølvbryllup i Lund	80
Te quiero	87
Et diplomatisk Nederlag	92
Blandt franske Skuespillere	100
I Løvindekulen	104
»Hidalgo«	109
»Engløjne«	115
Luftens Datter	118
Solnedgang i Hornbæktoget	122
Forbuden Frugt	127